

TEKELLÜM-ÜL İRFAN

**Maneviyatta
İlham ve Beyanların
Hususiyetleri**

**ELL HACC
HÜSEYİN VEDAD**

İstanbul
2017

ELL HACC
HÜSEYİN VEDAD

TEKELLÜM-ÜL İRFAN

Maneviyatta
İlham ve Beyanların
Hususiyetleri

Editör: Şafak TUNÇ **Redakte/Tashih:** Hızır ERCAN

Baskı Tarihi

H.1439 /M.2017

İletişim

Web: <http://huvallahu.com>

e-mail: ellhuve@hotmail.com

Basım Yeri:

Seçil Ofset Matbaacılık
ve Ambalaj Sanayi Ltd. Şti.
Tel: (90) 212 - 629 06 15 pbx

ISBN

978-605-82964-2-8

İ Ç İ N D E K İ L E R

1.DİBÂCE.....	1-7
2.İNSAN VARLIĞI VE HALİFE-İ HAKK SIRRI.....	9-21
3.TECELLİGÂH-I RAHMAN OLAN KALB ÂLEMİ.....	23-29
4.MANEVİ YETİŞMEDE MÂNÂ GÖRMEK, İLHAM VE BEYAN ALMAK.....	31-33
5.İSİMLERİN KEMALÂT BULMASI VE "HATEM" KELİMESİNDEKİ HUSUSİYET.....	35-45
6.HATMÛL VELÂYET SIRR-I HUSUSİYETİ VE VELÂDET.....	47-53
7.EHL-İ MAĞRİB.....	55-65
8.HATMÛL VELÂYET NOKTASINA BAĞLI GÖNÜLLERDE ZUHUR EDEN İLHAM VE BEYANLARIN HUSUSİYETLERİ.....	67-75
9.HÂTİME.....	77-78
10.YAYIMLANMIŞ ESERLER.....	79-80

DÎBÂCE

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

Bu ilhamlar ve beyanlar kitabı, Allah'ın kendinden kendine olan tecellisi ile ilgili olan hususiyetlerdir.

Allah'ımızın; "**Ben gizli hazineydim, bilinmekliğime muhabbet ettim de halkı yarattım, HU ile bilineyim diye**" arzusundan İnsan yaratılmıştır. O halde "**bilinmeklik**" arzusunun insandaki tecellisi, Hakk ile Hakk olmaktır.

Allah'ımız, "**Kul**" olarak görünmüştür; "**Ben bir insan yaratacağım**" arzusunun tecellisi, insan varlığının meydana gelmesine sebeptir. O zaman insan, Allah'ın zâtından hâsıl olmuş bir hususiyettir.

Manevi gönüller namaza durduklarında zuhur eden, "**namazın Benden Bana**" ilhamı insan varlığının Allah'ın kendisinden kendisine olduğunu işaret etmektedir. "**Ve sizler ancak âlemlerin Rabbi Allah dileyince dilersiniz**" (*Tekvir, 81/29*) âyeti, insan varlığının Allah'ın zâtîyet-i ilâhîsi olduğunu da işaret etmektedir.

İnsanlar, Allah'ın kendisinden kendisine yaratmış olduğu hususiyetlerdir. İnsan, Allah'ın zâtîyeti ile kaimdir.

Tekellüm - ül İrfan

İnsan olarak görülen varlıkları esas alarak hüküm vermek mümkün değildir. Çünkü bütün dünyadaki varlıkların idrak ve anlayışının dışında nice sonsuzluklar olduğu muhakkaktır. Allah'ımız daha nice âlemler yaratacaktır.

Bu kitap, Allah'ın fiiliyatla görüldüğü gönül noktasındaki fiili icranın yansıması olan ve '**Hatmül Velâyet**'e bağlı olan gönüllerde zuhur eden isimlerin mânâyı hususiyetlerini değerlendirmek, velâyette zuhur eden "**ilham ve beyanlar**" hakkında genel bir bilgi vermek amacı ile yazılmıştır.

Hatmül Velâyet'i işaret eden isimler, velâyetin hususiyetlerini işaret eden isimlerdir. Velâyet, insan varlığının yaratılmasına ve terakki etmesine sebep olan hususiyettir.

Allah'ın lütfettiği ilhamların birbirlerine benzediğini söylemek doğru değildir. Bu ilhamlar her gönülde değişik bir biçimde zuhur eder. Bu, o gönüllerdeki Allah'ın arzusudur. Allah'ın arzusu söz konusu olduğunda buna bir had (sınır) çizmek mümkün değildir.

Geçmiş zamanlardaki velâyetin yetişmesinde pek çok manevi ilham, beyan ve tecelliler lütfedilmiştir; ancak bunlar hususiyede tutulmuş, açılıp bildirilmemişlerdir.

Peki, bu konu hususiyede midir? Evet hususiyededir; ancak şurası da muhakkaktır ki, Âdem'den bu yana bütün velâyet gönüllerinde bu hususiyet tatbikat görülmektedir.

Kur'an'da zikredilen "**sabikun**" (dinde öne geçenler) zümresi velâyet noktası olduğundan aldığı ilhamı söylediği zaman diğer insanlar aynı makamda olmadığından itiraz etmektedir. Bu sebeple bu noktalar bugüne kadar tam mânâsı ile açılmamış ve hususiyede kalmıştır. Peki, bugün bu hususiyet neden açılıyor?

Allah'ımızın arzuyu ilâhîsi velâyet olduğuna göre ve Hüve'nin, yani isim ve sıfatlardan münezzehe olan, tenzih olunan ilâhî yaratıcının bizzat arzusunu işaret ettiğine göre, velâyetin de tam olarak herhangi bir isimle ifade edilmesi mümkün olmasa gerekir. Bu da Âdem'den bu yana zuhur eden sonsuz velâyet makamları düşünüldüğünde açıkça görülmektedir.

Mânevî kardeşlerde inen ilhamlardaki isimlerden bazılarının benzer, bazılarının ise birbirinden farklı olduğu görülmektedir. Bu, herkesin kendi meşrebince, Allah'ın lütf-u ilâhîsine mazhar olduğunu işaret etmektedir. Her gönülde farklı tecellilerin zuhur etmesi, velâyetin her varlıkta ifade şeklinin namütenahi hususiyetler taşıdığını göstermektedir.

Tekellüm - ül İrfan

Bu durumda velâyet hususunda bazı kimselerin, "**o öyle değil, böyle olması gerekir**" gibi bir anlayış içerisinde olmaları doğru olmasa gerektir. Allah'ın lütfunun her zamandaki arzusuna göre daha ileri zuhur ettiği düşünülürse bu hususları yanlışlık olarak değil, o zaman ki açılma olarak değerlendirmek ve o günkü mânâyı idrak etmeye çalışmak daha doğru olsa gerektir.

Burada bahsedilen konu velâyettir. Velâyet makamından sadır olmuş bir beyanın yanlış olması zaten mümkün değildir. Velâyet makamının dışında bazı atlamalar olabilir. Velâyet makamından zuhur eden beyanlar, bizzat Allah'ın tasdiki ile meydana gelmektedir. Filvaki insanlar, bazı kimselere velâyet makamı yakıştırmaya kalkmaktadırlar. Ancak velâyet makamı dendiği zaman Hz. Süreyya'nın buyurduğu, "**Reis-ül Mürşidîn**" noktası düşünülmelidir ki, bu konuyu en iyi bilen zât olarak piriyet makamının hatemi olması da insanlara bu konuda bir fikir verebilir.

Bir konu üzerinde uzman olan kimselere '*Profesör*' denilmektedir. Ancak bir profesörün, velâyet noktası söz konusu olduğunda kendisini söz sahibi olarak görmesi doğru olmasa gerektir. Bu vadede mevcut olan bilgileri toplayan ve bilen kimseler ile de velâyet karşılaştırılmamalıdır. Bugün bir bilgisayar da bilgiyi hıfz etmektedir. Ancak velâyet Allah'ın arzuyu ilâhîsidir.

Büyük İslâm evliyasından Mehmed Ali Özkardeş velâyet yönünden tarikatı anlatırken şöyle buyurmuştur:

"Mânâsı bir türlü anlaşılamayan tarikatın (yolun) hakiki mânâsı, kalb-i insanda tedricen ilâhî nurun inkişafı için gönül tarafından sarf edilen himmetler ve elde edilen mânevî terakki-ler mukabilinde kalb için sayısız mânevî merhalelerin aşılmasından ve nihayet nur-u zâtın ısrakı ile gönlün muradına ermesinden ibarettir. Kalb âleminin gizli bu ilâhî teşkilatı Cenâb-ı Hakk'ın hükmü iradesi yedinde mahfuzdur (yani O'nun korumasındadır) Görünmeyen bu kalb âlemine kimse dışarıdan müdahale ve taarruz edemez. Herkesin vicdaniyat-ı âlemi kendi kalbinde gizlidir. Herkes halince derunî bir istirahat ve huzurdadır. (Muradım, mânevî olanların hâlini beyandır) Zira Cenâb-ı Hakk kulları ile ve bütün eşya ile kâinatta ne yaratmış ise hepsi ile beraberdir."

Bu kitap, dervişlerin kalblerinden aldıkları ilham ve beyanları Mürşid'leri ile paylaşımları ve Mürşid'lerinin de onları bu konuda aydınlatması hususunu izah eder. İlhamların içinde müspet olduğu gibi menfiler de olabilir. Müspet-menfi ilham ve beyanlar her idrak makamının terakkisi içindir. Eğer böyle olmasaydı Hz. Âdem cennetten çıkarılmazdı. Menfi, müspeti ortaya çıkarmak ve terakki içindir. Menfi olarak zuhur eden il-

Tekellüm - ül İrfan

hamlar, o gönlün halini de ifade etmektedir. Ancak o halde sabit kalınmadığı, bunun bir terakki merhalesi olduğu açıktır.

Müspet ve menfi insanın ilerideki yaşamına ışık tutan bir alıştırma olarak da değerlendirilebilir. Nitekim mevsimler de birdenbire gelmez. Yaz ve kış birbiri ardınca gelmeyip bahar ayları bir geçiş evresi olarak hazırlık dönemi olur. Müspet ve menfi olarak gelen ilhamlar zahir ettiği gönlü gelecekte Rabbimizin ona lütfedeceği makama hazırlaması ve o makama uygun bir hâle gelmesini temin etmeye yöneliktir.

Manevi dervişlerin aldığı ilhamlar Mürşid'e intikal ettirilmelidir. Mürşid, manevi evladının aldığı ilhamları değerlendirir ve onları hayra ve terakkiye vesile kılar.

Manevîyata her zaman için itirazlar olmuştur. Bu kitapta zikredilen hususiyetler seneler boyunca Mürşid'ini takip etmiş ve manevî ilim almış olan gönüllerin daha iyi anlayacağı ve idrak edeceği hususiyetlerdir.

Son zamanlarda velâyet isimlerin tadat olduğunu görüyoruz. Velâyet isimlerinin Hatmül Velayet'i tasdik etmeleri Allah'ın bu arzusundan haberli olmalarındandır. Bu noktada "**kişi**" değil "**Allah'ın arzusu**" geçerlidir.

Eğer bir kişiliğimiz varsa bu, Allah'ın rahmeti ica-

Tekellüm-ül İrfan

bıdır. Velayetin kendisine ait ayrı bir kişiliği yoktur. Onun için bizlerde inen ilhamlardaki isimlerin hepsini Hakk'a atfediyoruz. O ne lütfederse biz oyuz.

Allah'ın zâtîyetinden görünen velilerin son derece ileri terakki ettikleri görülmektedir. Yetkili bir Mürşid'de yetişen insanların manevi anlayış ve idraklerinin ne kadar ileri olduğu bu kitapta anlatılan ilim ve bilgiden bir nebze olsun idrak edilmelidir.

Huve't-tevfiku'r Refîk
ELL HACC HÜSEYİN VEDAD

İNSAN VARLIĞI VE “HALİFE-İ HAKK” SIRRI

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

Allah'ımız insan varlığını halife edinmek istediği zaman yeryüzünde insan görünümünde '**beşer**' varlığı mevcuttu. O halde insanda bir hususiyet olması icap ederdi ki, bu da Allah'ımızın velâyet arzusunu göstermektedir. Çünkü **velâyetin asliyet-i ilâhîyesi 'Hüve'nin 'Deryayı Nuru Muhammed arzusu ile başlar.'** Bu tatbikatın '**İnsan**' olarak görünmesi ise '**Âdem**' ismi ile tecelli etmiştir. Bu durumda, velâyeti tam olarak tarif etmenin mümkün olmadığı görülmektedir.

Yeryüzünde hâkim varlık “**insan**” olarak görünse de, icraatın ve fiiliyatın tamamen Allah'a ait olduğu unutulmamalıdır.

Peygamberimizden sonra her zamanın vazifelendirilmiş bir gönlü olduğu muhakkaktır. O gönül noktası doğrudan doğruya Allah'ın o zaman için lütfettiği arzularını izhar ettiği gönüldür. O noktayı kabul ve tasdik etmek icap eder. O Zamanın İnsanını tasdik etmek demek, geriye ve ileriye doğru bütün zamanların insanlarını kabul ve tasdik etmek mânâsına gelir. Çünkü bu kabul ve tasdik, Allah'ın bu programını, tertibini tasdik etmek demektir. Zamanın İnsanını kabul eden zaten "**Lâ mevcude illa HU**" sırrını tasdik etmiş olmaktadır.

Tekellüm - ül İrfan

Bu son zamanda zuhur eden "**Sahibu'z Zaman**" Allah'ın ismidir, tatbikat tamamen O'na aittir. Hiç kim-
senin kalkıp da; "*ben buyum*" demesi mümkün olmaz,
çünkü her şeyin HÜVE'ye döneceği bir zamanı yaşıyo-
ruz. Bu yolda söz "**Ben**" değil "**O**" olmalıdır. Onun için
Hüve en son noktada, Hatmül Velayet noktasında açıldı.
Bu vasfı taşıyanlar O'na döndürülecektir. Yani Hüve id-
rakinde olacaklardır.

Allah'ımız ilk günden itibaren kullarını daima ikaz
etmiş ve velâyet noktasında vazifelendirmiş olduğu gö-
nüllere lütfettiği bilgi ile yürütmüştür.

Kıyamet suresi 36. âyetinde;

**"İnsan, kendisinin başıboş bırakılacağı-
nı mı sanır!"** buyrulmaktadır.

Allah, insanı hiçbir zaman başıboş bırakmamıştır.
Her zaman yardımcıları yollayarak doğru bir istikamette
yürümesini arzu buyurmuştur. İnsanın bu rahmetin idra-
kinde olması icap etmektedir.

Her peygamber kendi zamanında ne kadar gereki-
yorsa o kadar bilgi vermiştir. Ancak Allah'ımız hiçbir
peygamberini kemalat bakımından eksik bırakmaz onun
velayetini ikmal eder. Bu ikmal Sevgili Efendimiz ile ta-
mamlanmıştır.

Tekellüm-ül İrfan

Kur'an'da Sevgili Efendimizin bazı peygamberlerin isimlerini anması onların Peygamberimiz ile sohbet edebilecek bir makama yükseltilmeleri ile ilgilidir.

Her zaman için Allah'ın daha ileri ilim lütfettiği hakikattir. "**Hüve her an bir şendedir**" düsturunca her zaman için daha ileri açılmalar ve daha ileri lütuflar olacağı muhakkaktır. "**Sırr-ı İnsan**" Hüve hakikatini işaret eder. Hz. Abdülkadir-i Geylâni Sultanımızın Risalet-i Gavsıyye'sinde Rabbimizin; "**Ben insanın sırrıyım; insan da Benim sırrımdır**" ilâhî beyanı bu hususiyeti işaret etmektedir. Allah'ımız sadece "**İnsan**" varlığına kendi ruhundan lütfetmiştir. Başka hiçbir varlığa bu lütuf yapılmamıştır.

ALLAH'IMIZ MADDEYİ YARATMIŞ ANCAK MADDEYE KENDİSİNDEN BİR HUSUSİYET VERMEMİŞTİR.

Rabbimiz Hz. Âdem'e kendi ruhundan verdiği bahsetmektedir. Başka hiçbir varlığa kendi ruhundan verdiği dair bir beyan yok. Cebrail'e bile "**er-Ruh/ bir ruh**" hitabı vardır. Rabbimiz kendi ruhundan sadece İNSAN varlığına lütfetmiştir ki Halife-i Hak olan varlık da insandır.

Rabbimiz; "**Semavat ve arz Beni sığdıramadı Ben mümin kulumun kalbine sığdım**" buyurmuştur. Rabbimizi sığdıramayan maddedir; sığmayan velayettir, maneviyattır.

Tekellüm - ül İrfan

Bütün yaratılmış varlıkların insana tâbi kılınması insanın çok yönlü olmasını göstermektedir. Demek ki insanda bütün varlıkların üzerinde bir hususiyet vardır. Bu hususiyet ruhsal olarak değerlendirilirse zâtîyet-i ilâhîyedir.

Allah'ımızın insana kendi ruhundan vermesindeki husus bütün varlıklara nispet edildiğinde insanın büyük bir mazhariyet taşıdığı muhakkaktır.

RABBİMİZ KENDİ YALNIZLIĞINI TEMAŞA ETMEK İÇİN MANEVİYATI YARATMIŞTIR.

İnsandaki hususiyet VELÂYETTİR. Allah'ımız insanı "**en güzel şekilde yarattık**" buyurduğuna göre diğer varlıklar insana nazire olarak yaratılmıştır.

Allah kulunu çok seviyor bunu kat'i olarak söylüyoruz. Allah bütün varlıkları yaratmış, güneş, ay, yıldızlar, tabiat her şey var... ama aşk yok, muhabbet yok.

Onun için Allah İNSAN'ı yarattı; maneviyatını temaşa için.

Allah'ımız kendisindeki maneviyatı temaşa etmek için İnsan'ı yarattı. Elbette ki mânâ da madde de Allah'ındır, ancak ikisini karşılaştıramıyoruz.

ALLAH'IMIZIN YAKINLIK VERDİĞİ GÖNÜLLER VE O YAKINLIK VERDİĞİ GÖNLÜN YAKINLARI VARDIR.

Bugün dünyada "**ilham**" kavramından habersiz insanlar vardır. Demek ki Rabbimizin "**İnsan**" olarak yaratmış olduğu varlıkların içinde de hususiyet verdikleri ve vermedikleri vardır.

Kulluk, o varlığın Allah'ın bir parçası olduğunun idrakidir. Kulluk da Allah'a aittir ve Allah'ın kul olarak görünmesidir. İnsan denilen varlık Allah'ın bir parçasıdır. Allah insan varlığı olarak da görünmüştür. Yaratana ile yaratılan ayrı değildir. Yani Allah'ın kendisinden kendisine bir tatbikatı söz konusudur.

İnsan yaratılmıştır, asliyyet ise Allah'ın zâtıdır. Allah'ımız kendisindeki yüksek hasletleri "**İnsan**" da temaşa etmeyi arzu buyurmuştur. O halde dinden murat insanın aslı ile buluşmasıdır.

Mademki Allah her şey ile beraberdir ben de bir şeyim o halde Allah benimle de beraberdir düşüncesi doğru bir düşüncedir.

Allahın insan arzusunda ruh da var madde de var; ancak ruh ebedi fakat madde ebedi değildir. O halde insan varlığını yalnızca maddeye bağlamak da ebedi bir düşünce olmayacaktır. Oysa insan varlığını ruhi olarak

Tekellüm - ül İrfan

düşündüğümüzde ruh ebedi olduğu için ruha bağlanan düşünceler de ebedilik kazanacaktır.

ÂDEM CENNETTEN DÜNYAYA GELDİ, ANCAK TERAKKİ EDEREK DÜNYADA KEMALAT BULDU.

İnsan denilen varlığın dünyada görülmesi çok uzun asırlar öncedir. İnsandan başka her varlık var ama madde olarak var, ruh olarak yok. Ancak Rabbimiz İNSAN'ı yarattığı zaman ona ruhundan lütfetmiştir. RUH Allah'ın bir hususiyetidir. Bir özellik taşır. Buradaki hususiyet nedir?

Allah insanı yaratmadan evvel dünya var, madde var, ama hususiyet yok. Ruhumuz olmasa maddeden öteye geçemiyoruz. Allah'tan başka bir kudret yok, bir tek kendi var. Rabbimiz insanı kendi sureti üzere yaratmıştır. İnsanda hususiyetler vardır. Bu hususiyetleri taşıyan insan manevi bir hususiyet taşımaktadır. Âdem'de manevi hususiyet vardır.

Nitekim insan dünyaya geliyor yaşıyor, evleniyor, çocukları oluyor, torunları oluyor vs... yani Rabbimiz kendisindeki yaratma, sevgi, şefkat vb. hususiyetlerini İNSAN'da temaşa ediyor, tadıyor. İnsan varlığının bu sevgileri tatması Allah'ımızın bilinmeklik arzusunun bir yansımasıdır.

Tekellüm-ül İrfan

Âdem cennette yaratılmıştır. Âdem'den Havva'yı yaratmış ve Havva'dan da çocukları yaratmıştır. Bu Allah'ın programını göstermektedir. O halde erkek ve kadın Allah'ın hususiyetinde olan bir varlıktır, ancak Allah'ımız onların soyunu dünyada yaratmıştır.

Âdem, Allah'ın yaratmış olduğu ve Allah'ı temsil eden bir KUL'dur. Allah'a en yakın varlık Âdem'dir. Allah Âdem'i yarattığı zaman ona hidayet de lütfetmiştir. Onun neslinden de nice gönüller yetişmiş ve nesiller boyunca bu vazifeli gönüller insanlara hidayet vesilesi olmuştur. Allah'ın manevi terakkisi belirli bir koldan yürüyor. Bu Allah'ımızın tercih ettiği olduğu bir soydur ki, Allah'ın programını göstermektedir.

Bizim yaşadığımız programda İNSAN denilen varlık tatbikatı Hz. Âdem ile başlıyor ancak namütenahi âlemlerde ne tatbikatlar vardır bunu bilmek mümkün değildir. Çünkü Allah'ımızın yaratma arzusu sonsuzdur

ALLAH'I ZİKRETMEKTEKİ HUSUSİYET

Kişi hangi makamdan Allah'ı zikrediyorsa, terakki ve hususiyeti de ona göre değerlendirilir. Onun için bir ehl-i gönül bulmalı ve Allah'ı zikretmelidir. Onun için "**bir el tutun**" denilmektedir. Çünkü kişinin makamı Mürşid'ine göre değerlendirilir. Onun için Kur'an'da; "**O gün bütün insanları imamları ile davet ederiz**" (İsrâ/ 71) buyrulmaktadır.

Tekellüm -ül İrfan

Mevlid'de şöyle yazılmıştır;

**"Bir kez Allah dese aşk ile lisan,
Dökülür cümle günah misl-ü hazan"**

Allah'ımız o ileri lisan üzere kişiyi kabul edecektir. Onun için ilhamlar Mürşid ismi ile de inmektedir. Mürşid'in ismi zikrediliyor, peki, neden? **"Onunla terakki etmeye bak, o noktadan gaflete düşme"** buyruluyor. O isim Mürşid'in ismi mi? Hayır! O'nun ismi. Herkes Mürşid'liği kendine atfederken Hatmül Velâyet **"Mürşid ismi Allah'ın "İRŞAD" ismidir"** bilgisini lütfetmektedir.

Bir evlad bir Mürşid'de yetişip ilham almaya başladığı zaman en fazla sevinen Mürşid olur. Allah'ın evlada olan lütfu onun yetiştiğini gösterir. Mürşid bundan büyük memnuniyet duyar.

Her isimden görünen kendisi değil mi? Hangi birimiz varlığımız ve ismimiz için bu bize aittir diyebiliriz? Hangimiz hayatımıza malikiz? Bizim sandığımız hayatımız ve bedenimiz esasında emanet verilmiş ve bizler de bizim için yazılmış kaderimizde yürüyoruz.

Yâsîn sûresi 21. âyetinde;

"Uyun sizden hiçbir ücret istemeyen"

kimselere ki, onlar hidayete erdirilmiş kimselerdir." buyrulmaktadır.

Hz. Muhammed (s.a.v) kendi ismini zikrederken, Allah'ın kendisindeki tecellisine göre onu zikretmiş olur.

"Muhammed" ismi, hakikatte Allah'a ait bir isim olduğuna göre, Muhammed isminin tecellisi en yüksektir. İlâhî Mürşid noktasında zuhur eden **"tatbikattaki isim"** Allah'ın bugün tecellide olan ve beyan lütfettiği makamı işaret eder.

O isim, İsm-i Azam'ı işaret eder. O geçerlidir ve tatbikattaki isimdir. Zamanın Sahibinin ismini zikretmeyen kişi geçmiş zamanın isimlerini zikrediyor. Ama fiili icraat bu zamanın sahibinin ismine göredir. Geçerli olan onun ismidir. Her zamanda Allah'ın o zamandaki arzusunu zikretmek gerekir ki, o isim zamanın Muhammed'i olsa gerekir. Çünkü Allah her an için Deryayı Nuru Muhammed ile arzusunu gönüllere ilham eyler.

Geçmiş manevi gönüllerin ismini zikretmekten murat, bu zamana ulaşmak ve bu zaman içinde Allah'ın tecellisini zikrederek olgunlaşmaktır.

Zikir bu zamanın insanının makamı ve meşrebi üzere olmalıdır. Çünkü zikir insanları terakki ettiren Allah'a iltica etme tatbikatıdır. O yüzden bugünkü arzu-

Tekellüm - ül İrfan

yu ilâhîsi neyse, bu zamanda Hüve, kendisinin nasıl zikredilmesini arzu buyuruyorsa, bu zamanının insanı ile bunu insanlara intikal ettirir.

Esasta zikir bir maksada müstenittir. Peygamberimiz zamanında Efendimizi zikrediyorduk. Kıyamete kadar da olgunlaşmak ve belirli bir noktaya gelmek için onu zikredeceğiz. O zamanın insanı Hz. Muhammed'i nasıl anlatıyorsa bizler de Hz. Muhammed'i, Allah'ı ve Hüve'yi böyle tanıyacağız.

Maneviyatta tesadüf ve boşluk yoktur. Her şey Allah'ın ilâhî programı çerçevesinde tatbik olur. İnsanlar bilgi ve düşünceleri kendilerine hamletmektedirler. Haddizatında hiçbir şey bilinmiyor. Rabbim ne buyursa biz onu söylüyoruz.

Necm sûresi 3-4. âyetlerinde,

"O (Peygamber) ki havadan nutketmez, ancak (daimül müdam) vahiyle konuşur." buyrulmaktadır.

Hususiyyede Rabbimiz, Sevgili Efendimizin ruhundan nuktettiğini bu âyette beyan buyurmaktadır. Çünkü ruh Âdem ağırlıklıdır. Sevgili Efendimizdeki tatbikatlar ruhî ve cismani yaşamın hususiyetlerini göstermektedir. Bu bakımdan Allah, ruhundan lütfetmiş olduğu Âdem sırrı ile tecelliyatını lütfetmektedir.

Tekellüm-ül İrfan

Nefiste sapma olabilir, ama ruhta olmaz. Ruh seni bir tarafa çekiyorsa, sana müdahale etmiş doğruya çekiyor demektir. Hangi insan vardır ki, yanlış bir şey yaptığında bunun doğru mu yanlış mı olduğunu hissetmesin. Bir insan yaptığının iyi mi kötü mü olduğunu kendince muhakeme eder, o muhakeme ruhtandır.

Bakara sûresi 151-152. âyetinde;

"İçinizde aranızdan sizlere âyetlerimizi tilâvet eden ve sizleri tezkiye eden (temizleyen) ve sizlere 'Kitab'ı ve 'Hikmet'i öğreten ve sizlere hiç öğrenmemiş olduğunuz şeyleri öğreten bir resul irsal eylediğimiz gibi... Artık beni zikredin ki sizleri zikredebim ve bana şükredin ve bana asla kâfir olmayın." buyrulmaktadır.

Ayetlerde zâkir ve mezkûr makamları da ifade olunmaktadır. Kulun Allah'ı zikretmesi zakir makamıdır. Kul, terakkî ederek güzellik kazandıkça, Rabb'imiz kulu nu zikreder. Bu da mezkûr makamıdır. Bu halde kul çok şükretmelidir. Bir hadis-i şeriflerinde, Sevgili Efendimiz'in; **"bir abd-i şekûr olmayayım mı?"** buyurdukları pek meşhurdur. Şükreden kullar küfürden uzak kalırlar.

Âyette resul irsal olunması, **"sizin aranızdan, size"** ibaresiyle bildirilmektedir. Bu durumda Resûlün is-

Tekellüm - ül İrfan

minin zikir olunmasının gerekliliği işaret edilmektedir. Kişi, resûlü kabul etmekle ve resûlü zikretmekle ilâhi hakikatlerin tamamını zikretmiş olmaktadır.

Ahzâb suresi 56. âyetinde;

"Muhakkak ki Allah ve melekleri Nebî'ye salavat ederler. Ey iman edenler HÛ'ya salavat getirin ve teslim olarak selâmete erin." buyrulmaktadır.

LEM YELİD VE LEM YULED SIRRI

Risalet-i Gavsıyye'de Pirimiz Hz. Abdülkadir-i Geylânî'ye hitaben Rabbimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Ey Gavs bana kullarımın en faziletlisi ve en sevgilisi ebeveyni ve çocuğu olduğu halde kalbi bunlardan feragat etmiş olan kuldur. Kul bu mer- tebe ve menzile erdiğinde indimde onu doğuran ve ondan doğan yok hükmündedir ("*lem yelid ve lem yuled/ o doğurmadı ve doğurulmadı*" sırrı) ve onun küfvünde (denginde) biri olmamıştır ("*ve lem yekûn lehü küfüven ehad*" sırrı)"

O zaman Âdem sırrından bahsetmek icap eder. Çünkü Âdem de hiç doğmamıştır. Bu, Allah ile Allah olmak sırrıdır.

İLÂHÎ İMAMET SIRRI

Bir Mürşid kendisine geleni Allah rızası için kabul ediyor. Mürşid noktası, "**Ya Rabbi onlar Senin rızan için geldiler; Senin rızanı talep ediyorlar**" buyurur ve kendisine gelenlere şahit olur. Bu ilâhî imamet sırrıdır. Herkesin zamirini Allah bilir; yetiştiren Allah'tır. Mürşid noktasından zuhur eden sözler herkeste farklı tecelli yapar; kelâm Allah'a aittir.

Hz. Süreyya buyurur: "**Huzur ehli için gitme bir yana derlermiş.**" Kişi bir Mürşid'e gittiğinde huzur bulduysa o zaman bütün varlıkların hususiyetini ve hakikatini idrak etti demektir. O zaman kişide bir sükûnet doğar. Bütün âlemi gönlünde gören için sükûnet kendi varlığındadır.

Maddeye bakarak maneviyatı idrak etmeye çalışmak bir netice vermez. Bir Mürşid'e gitmekten murat ilâhî edeb ve terbiye görerek Hakka vâsıl olmanın tahsilini yapmaktır.

TECELLİGÂH-I RAHMAN OLAN KALB ÂLEMİ

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

Şura sûresi 52-53 âyetlerinde;

"Allah bir beşer ile ancak vahiy yoluyla veya hicab (perde) ötesinden tekellüm eyler. Yahut bir resul irsal eyleyip HU'nun izniyle dilediğini vahyeder. HU, yücedir, hakimdir. Böylece sana da biz kendi emrimizden bir ruh vahyettik. Sen, kitap nedir, iman nedir bilmiyordun. Ancak biz HU'yu bir nur kıldık; HU ile kullarımızdan dilediklerimizi hidayete erdiririz. Şüphesiz sen, dosdoğru olan bir yola yöneltip-iletiyorsun. Göklerde ve yerde bulunanların tümü HU'ya ait olan Allah'ın yoluna. Dikkat; işler Allah'a döner." buyrulmaktadır.

Allah peygamberlerine muhtelif şekillerde hitap etti. Bir Mürşid'e bağlı olanlarda o yolda görünen kerametler de Allah'ın hitabıdır.

Allah, bir Mürşid yollar, O'nunla arzularını bildirir. Burada esas olan Hu'dur. Hira'da Peygamberimize Ku-

Tekellüm - ül İrfan

ran lütfedildi; orada bütün bu makamların tatbikatı başlamış oldu; Peygamberimizi bir anda Nur-u İlahiye erdirdi. Peygamberimizin gölgesi yere düşmezdi; O'nu bir Nur kıldı. O insanları nurlandırdı. Ona tabi olanları da nurdan aydınlattı.

Peygamberimiz **rahmeten lil âlemin**'dir. Göklerde ve yerde bulunanlara rahmettir. Sonunda bütün varlıklar Allah'a hesap verecektir.

Allah ismi varlıklara tolerans verir. Yani kullar için bağışlanma vardır; Allah ismi Hz. Muhammed'deki arzudur. Peygamberimizin teşrifine kadar Allah'ı çeşitli isimlerle aradılar. Peygamberimizin teşrifi ile lütfedilen **“Bundan sonra Allah ismi ile zikredin”** emridir. Allah dininin sahibinin Allah olduğunu, Mabud olanın Allah olduğunu, başka isim ile değil Allah ismi ile zikredilmesi gerektiği böylelikle ayan olmuştur. Bu, Peygamberimizin şeriatının en temel rüknüdür.

Allah ismi bir rumuzdur; hususi bir rumuzdur. Allah'ı zikir kula bir kapı açar. Allah dininin kapısı açılır ve rahmet zuhur eder. Allah ismi ile zikredilmiyorsa, o zaman Allah dini kabul edilmiş olmaz. Zaten Peygamberimizden sonra başka din yoktur.

Allah, ismi ile zikredilirse ilâhî yaratıcı zikredilmiş olur. Ancak Allah ismi, **"La ilahe illallah Muhammed**

Resulallah" diye zikredilirse, Allah'ın rahmeti tahakkuk eder. "**Muhammed**" hamd kökünden gelir. Hz. Muhammed'e hamd ile Allah'a ibadet ile mükellefiz. Bu ikrar kişiyi "**Tevhid**"e getirir; doğru din budur.

Allah ismi affedici ve bağışlayıcı olarak tatbikat yapar. Allah ismi **rahmeten lil âlemin**'dir, hata yaparını Allah ismi bağışlar.

VELİLER ALLAH'IN HUSUSİYETİNDEDİR

Kehf sûresi 65. âyetinde,

"Kendisine katımızdan bir rahmet verdiğimiz ve ledünnümüzden bir ilim öğrettığımız kullarımızdan bir kul buldular." buyrulmaktadır.

Rabbimiz Hızır aleyhisselam'ı "**kullarımızdan bir kul**" olarak tarif buyurmakla onda nefis galibiyetinin olmadığını RUH galibiyeti olduğunu işaret etmişlerdir. Hızır aleyhisselam, Allah'ın takdirinde olan bir insandır, ama her insan gibi değil...

İnsan doğru da yapar eğri de yapar. Ama Hızır sadece Allah'ın emrini yerine getirir. Rabbimiz Hızır'a hesap sormaz çünkü ondan sadır olan her iş ve her söz Allah'a racidir. Hızır'a hesap sorulmaz, çünkü o, Allah'ın

Tekellüm - ül İrfan

görünmesidir. O artık Ruh olmuştur kendinden kendinedir.

Allah'ın yakınlık lütfetmiş olduğu velâyet gönlü "**Bu vücut da senindir**" diyerek vücudu da Allah'a veriyor. Yani varlığını ve cismaniyetini de Allah'a veriyor RUH kalıyor. Onun için Allah, evliyasına hesap sormuyor.

“Dikkat edin muhakkak ki evliyaullah... Ne korku vardır aleyhlerine ne de mahzun olurlar...”
(Yunus 62) âyeti hükmünce Hu'nun görüldüğü gönül noktaları ilâhi kudret tarafından muhafaza edilir.

Mirac lütfuna mazhar olmuş bir gönle Allah hesap sormaz. "**Sen olan da Benim**" buyrulan bir gönül Allah'tan ayrı değerlendirilemez.

Hz. Süreyya bir varidatlarında şöyle buyurmuşlardır:

***Daim mi ya insan mı neyim kim ne bilir ki
Bir suret alıp seyri cihan eylerim amma
Ol Vahid ü Sübhan mı neyim kim ne bilir ki
Bir ahkâr u edna ve zelilim görünüşte
Şehenşehi sultan mı neyim kim ne bilir ki
Ben din ü kitab u mezhebi bir yana kodumsa
Kafir mi müsülman mı neyim kim ne bilir ki***

Tekellüm-ül İrfan

***Sevdim mi sevildim mi seven ve sevilen kim
Mahbubu muhibban mı neyim kim ne bilir ki
Kendim bırakup gayre Süreyya tapar olmam
Men vahii Kur'an mı neyim kim ne bilir ki"***

Sevgili Efendimiz, Peygamber olacağı için kavminin onda herhangi bir kusur bulmaması için Rabbimiz onu muhafazasında yetiştirmiştir. Hira mağarasında hangi tecellilere muhatap olmuştur, bunları tam olarak bilmek mümkün değildir. Ruh terakkisi ile ilgili çok yüksek müspet menfi namütenahi tecelliler ve tatbikatlar yaşadığı muhakkaktır.

Rabbimiz, Sevgili Efendimizin peygamber olarak kabul görmesi için ona herhangi dünyevî bir hata yaptırmamıştır. Hatta doğru sözlü olmasından dolayı "**El-Emin**" olarak kavmi tarafından vasıflandırılmıştır.

RUHANİYET - CİSMANİYET

İnsanı iki türlü incelemek icap eder. birincisi İnsanın cismaniyetindeki tatbikat ikincisi ise ruhaniyetindeki tatbikattır.

İnsanın cismaniyeti kaybolur ama ruhaniyeti baki kalıyor. İnsan kendi ruhaniyetinin tam idrakinde olursa o zaman cismaniyeti ruhaniyetine uymak mecburiyetinde kalır. Çünkü cismaniyeti yönlendiren Ruh'tur.

Tekellüm - ül İrfan

Peygamberlerin ve zamanın insanların iki görünüşü vardır: Birisi cismaniyettir ki, zahiren öyle görünür. Ama ruhaniyeti Allah'a aittir. Peygamberlere ve velilere ruhaniyetinden istifade edilmek için gidilir. Ruhaniyet görmezden gelinerek cismaniyetle uğraşılması doğru olmasa gerekir.

MANEVİYAT RUHÎ BİR TATBİKATTIR

Rabbimiz insanları yaratmış ve insan varlığının terakki etmesini arzu buyurmuştur. İnsanın dünyaya gelmesinden murat bu dünyada yaşaması, diğer insanlarla tanışması ve Allah'ın varlıklar üzerindeki tatbikatını idrak ederek ilâhî âleme intikal etmesidir.

Şüphesiz ki insan yaratılış itibarıyla kendi yaratıcısını arayarak O'na yakın olmaya çalışır. O'na iştiyak ve arzu duyar. Bu, tıpkı bir evladın annesine duyduğu sevgi ve arayışı hatırlatmasıdır.

Allah'ımız kendisine yakınlık arzu edenlerin bu yakınlığa ulaşabilmeleri için manevî yollar lütfetmiştir. Ancak insanlar Allah'ın çizmiş olduğu yoldan gitmeyip kendi başlarına bir yol tutarak ve Allah'a ulaşmak istemekte, ulaşamayınca da hayal kırıklığına uğramaktadırlar.

Bütün yaratılmış varlıkların birbirlerine sevgi duyması icap eder. Çünkü bütün varlıkları yaratan yü-

Tekellüm-ül İrfan

ce Allah'tır. Allah'ın İnsan varlığını severek yarattığını düşünürsek Allah'a olan sevgimiz daha da artar.

İnsanın kalbine giden yol hem en uzak hem en yakın yoldur. O zaman insanın "**kendisinden**" haberdar olabilmesi için aslın görüldüğü nokta olan vazifeli bir gönlün rehberliğinde yürümesi icap etmektedir.

Bu âlemden çıkarken çok şey bilerek ve bu âlemi idrak etmiş olarak çıkmak icap eder. Onun için müspet ve menfiyi iyi idrak edip terakki etmeye bakmalıdır. Bu âlemde sadece manevi olan gönüllerde farklılık var. Çünkü onlar Allah'ın her an lütfettiği ilim ve bilgiden haberdar olarak terakki etmektedirler.

Herhangi bir manevi topluluğa devam eden kimse-lerin kendilerini kontrol etmeleri icap eder. Mesele sadece manevi bir topluluğa gidip-gelmek midir? Manevi bir topluluğa gidenlerin Rabbimizin lütfettiği ilham ve beyanlar ile yürümesi söz konusudur. Maneviyat hayal değil fiiliyattır.

MANEVİ YETİŞMEDE MÂNÂ GÖRMEK, İLHAM VE BEYAN ALMAK

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

**MANEVİYATTA EN ÖNEMLİ HUSUS ALLAH'A OLAN
İMAN DERECESİDİR.**

Herkesin bir imanı vardır ama o imanın derecesi nedir?

Dağ başında bulunan bir insanın iman derecesi vardır, ancak şehre gelip Hz. Abdülkadir Geylânî ile Hz. Mevlâna ile sohbet etmiş onlarda yetişmiş olan bir gönülün iman anlayışı aynı mıdır?

Bir saf iman vardır, inanır o bir inançtır. O nokta bir yol bulamadığı için o şekilde yürümektedir. Eğer bir yol bulursa daha farklı bir seyir başlar.

Kulun Allah'a bilerek gitmesi var, bir de tam tanımadan dönmesi var. Tanımadan ve bilmeden olan iman "**saf iman**" olarak değerlendirilmektedir. Ancak bir veli de yetişirse o zaman bilinçli bir iman sahibi olmuş olur.

Saf bir iman taşıyan kişinin mekrî bir olay karşısında imanı şaşabilir. Mürşid elinde yetişen ve sağlam bir imana sahip olan ise sarsılmaz.

Tekellüm - ül İrfan

Mürşid hususiyeti taşıyan bir gönlün öğretici olması için müspeti de menfiyi de bilmesi lazımdır. Önce rahmet sonra zahmet olmaz; evvela zahmet sonra rahmet tatbikatı geçerlidir.

Farklı meşrep ve makamlarda olan gönüllerden zahir eden ilhamlar da aynı noktadan lütfedilmektedir.

Birleşme, Allah'ın zâtîyetinde olmaktadır. Asıl birleşme yani “**cem olmak**” budur. Allah'tan başka bir mevcut yoktur.

Allah'ın tevhidinde birleşme olmazsa ayrılık olur. Allah'ın ilâhî programını kendi düşüncelerine göre yorumlayanlar hakikatten uzaklaşır. Neticede ilim Allah'a aittir. Bu ilmin insanlara intikal etmesi ile o insanlar manevi kurtulmuşlardan olurlar.

Aynı düşünce ve fikirde birleşmiş olanlar ilâhî âlemde birlikte olurlar. Bunun tahakkuk edebilmesi için bir imanda ve bir düşüncede birleşmek icap eder.

Müslüman kelimesi; Allah'ın lütfettiği idrak üzerinde birleşenleri ifade eder. Müslüman demek Allah'a göre doğrulmuş insan demektir. Müslümanların gayr-i Müslimler ile birleşmemelerinin nedeni düşünce ve idraklerinin başka olmasıdır. Gayr-i müslim olanlar kendi düşüncelerine göre Allah'ı tarif ediyorlar. Müslü-

Tekellüm-ül İrfan

man Allah'ın kendisini tarif buyurduğu gibi Allah'ı idrak etmeye çalışır.

İnsanların birleşmesi gereken husus budur. Allah'ı Allah'ın istediği gibi tanımakla insanlar sulha kavuşur. Müslüman, Allah'ın boyası ile boyanmış olandır.

Bir kişi manevi bir yola girdiğinde terakki ediyor ve bu kişinin terakkisi takip ediliyorsa, bu yetişmenin başıboş olmadığını göstermektedir. Kur'an on beş asırdır her zamanda farklı tefsir edilmiştir. Terakki etmek tamamen Allah'ın arzuyu ilâhîsine bağlıdır. Kul, Allah'ın kendisini yetiştirmesindeki heyecanı yaşayıp bu ikrarı yaparsa muntazam yürür. Allah bir insanda kendisini arzu edecek... Mesele budur. Bu husus insanın gayreti ile değildir. O arzu buyurmazsa insanın içinde yaratıcısına karşı aşk hâsıl olabilir mi?

İSİMLERİN KEMALÂT BULMASI VE "HATEM" KELİMESİNDEKİ HUSUSİYET

Bütün isimler Allah'a aittir. Arzu buyurduğu gönüllerde zuhur ettirir. Maneviyatta zuhur eden ilhamlar Allah'a teslim edilmelidir. Bu feragat Allah'ın rahmetine müncerdir.

Hatmül velâyet noktasına bağlı olan manevi gönül noktalarından zuhur eden ilham ve beyanlarda zikredilen isimler namütenahidir. Bu husus, Hatmül Velâyet' te tatbik olunan isimlerin namütenahi olduğuna işaret eder. Velayet namütenahi olduğu gibi, velayetin makamları da namütenahidir. Bütün bu isimlerin inişi Hatmül Velâyet ile "**hatim**" tatbikatının ayan olduğunu işaret etmektedir. Ancak bu hatim bitme mânâsına değil, namütenahi olduğunu göstermek içindir; Allah'ımız sonsuz ve ebedi olduğuna göre onun isimleri de sonsuz ve ebedidir.

Kıyamete yakın bir zamanda Hatmül Velâyet ile ilgili olarak zuhur eden bu sonsuz isimler muazzam bir hususiyet taşımaktadır. Bu isimlerin hatmi, Sevgili Efendimizin geçmiş peygamberlerin isimlerini zikrederek yapmış olduğu hatim ile benzer bir hususiyet taşımaktadır. Sevgili Efendimiz peygamberleri zikrederek onların nübüvvetini Hatmün Nübüvvet olarak tasdik etmiş olmaktadır. Hatmül Velâyet'te geçmiş bütün velayet isimlerinin telaffuz edilmesi onların velayetinin tasdiki mânâsıdır. Hatmül Velayet velayet gönüllerinin zikrini yapmaktadır.

Tekellüm - ül İrfan

Bugün, Allah'ımızın Musavvir'inde arzu buyurduğu ve esfele safilin âleminde tatbikata koyduğu "**İnsan**" macerasının hatmi söz konusudur. Eğer Hüve hakikati açılıp bildirildiyse Allah'ın bu âlem için tasavvur ettiği programın nihayetine gelinmiş demek olsa gerekir. Hatmül Velâyet bu hususiyetleri böylece açmaktadır.

Bugün Hatmül Velâyet, velâyetin sır ve makamlarından nasibedar olan gönüllere bir ikram yapmaktadır.

"**Hatem**" noktası artık bu noktadan sonra bir "**Sultan**" olmayacağını işaret etmektedir. Allah'ımız velâyetini arzu buyurduğu bir gönülden açmaktadır. "**Hatem**" noktasını ihraz eden bir gönülden sonra bir "**Sultan**" irsal olunmaması demek, Hüve sırrının açıldığı esfele safilin âleminde artık Allah'ın velâyet arzusundaki programın hatme ermesini işaret etmektedir. Ancak Allah'ın arzusuna sınır çizmek mümkün değildir. Velâyet ilâhî âlemde de devam edecektir.

Dünya hayatında, Allah'ın bir insanda görünmek istememesi o kimsenin ölümüdür. Eğer Allah'ımız artık velâyet gönüllerinden görünmek istemez ise, bu da o âlemin hükmünün kalkacağını göstermektedir.

İSİMLERİN HATME ERMESİ

Bütün isimler Rabbimize aittir, çünkü Rabbimiz bütün varlıkları isimler ile halketmiştir. Bir hadis-i kudsî'de Rabbimiz; "**küntü kenzen mahfiyyen, feahbebtü en u'rafe fehalektül halka liu'rafa bihi... Ben gizli hazineydim bilinmekliğime muhabbet ettim de halkı yarattım HU ile bilineyim diye**" buyurmuşlardır. O halde Rabbimiz Âdem ile arif olunmayı murad etti. Nitekim maneviyatta Allah'ı tanımak anlamında "**Arif**" denilmiştir.

Bu yaratmadaki özellik Allah'ın ilâhî isimlerinin hususiyetlerinin tahakkuk etmesidir. Allah'ımız; "**Kendimden kendime bilinmek istediğim şey, bende zuhur eden hususi isimlerimin içinde olan hikmet-i ilâhîyenin tatbikatını görmemdir.**" buyurmaktadır.

Bu âlem velâyet ile başlamıştır. Hz. Âdem'e Allah kalben hitap etmiştir; velâyet budur. Allah'ımızın; "**Muhakkak ki ben Arz'da (yeryüzünde) bir halife edineceğim,**" (Bakara 30) hitabı velâyet arzusundan kaynaklanmaktadır.

Sonsuz bir kudret olan Allah'ımız varlıkları isimler ile yaratmıştır. Ancak yaratılan hiçbir varlık Allah'ımızın nasıl bir kudret olduğunu bilmiyor ve bilmesi de zaten mümkün değil. Çünkü onu bilebilmesi için o kudretin dı-

Tekellüm - ül İrfan

şında olması icap eder ki, bu da mümkün değildir. Her varlık o kudretten hâsıl olduğuna göre onu nasıl tarif edebilir. Bu mümkün olamayacağı için Rabbimiz yine kendisi tarif buyurmakta ve; "**Ben sonsuz bir kudret olarak isimleri arzu ettim, her isim Benim o isimle arzu ettiğim bir varlık hâline gelir. İlâhî enerji o vasfa bürünür. Su buyururum su olur, bulut buyururum bulut olur, insan buyururum insan olur... O zaman Ben bütün bu sonsuzluğu sonsuz olan isimler ile yarattım**" buyuruyor.

Bir ismin hususiyeti ancak Allah'ın ondaki arzusunun ikmalî ile neticelenir. Allah'ımız her şeyi isimler ile yaratmıştır.

"**Ey Muhammed** (s.a.v) **seni ancak âlemlere rahmet olarak irsal eyledik**" beyanı bütün varlıkların Muhammed noktası ile yetiştirilmesi ve bilgi sahibi kılınması mânâsına da gelmektedir. Daha önce de peygamberler gelmiştir, ancak "**Peygamber-Nebi**" kelimesinin vasfı "**Hatemen Nebiyyin**" olan Hz. Muhammed (s.a.v) tarafından ifade edilmiştir. Allah'ımızın Musavvir'inde tasavvur buyurduğu "**Peygamber**" arzusunu idrak etmek ancak Hz. Muhammed (s.a.v) ile mümkündür.

"**Gavsîyyet**" ismi Hz. Pirimizde zuhur etmiştir, ondan sonra Gavsîyyetten görünen olmuştur ancak Allah'ımızın Musavvir'inde tasavvur buyurduğu Gavsîyyetin tekmil hususiyeti Hz. Pirimizde zuhur etmiştir.

Tekellüm-ül İrfan

"**Piriyet**" makamı "**Hatem-ü'l Pir**" olan Hz. Süreyya ile vasfını bulmuştur. Daha önce de pek çok pir zuhur etmiştir. Ancak maneviyattaki Piriyet noktasının hususiyeti Allah'ımızın Hz. Süreyya'dan zuhur eden arzusundan tahsil edilir.

Rabbimizin, "**Hatmül Velâyet**"in ihvanından zuhur ettirdiği isimlerin o camiada zikredilmesi ise o isimlerin hatmedilmesidir.

Bu isimler sadece bu dünyada mı görünmüştür? Hayır! Bilmediğimiz nice alemlerde de bu isimler tatbikattadır. Başka âlemlerde de bu isimler görünmüş ve hatim olmuş olsa gerekir.

Zuhur eden isimlerin başında yer alan "**Ene/ Ben**" sigası Rabbimizin kendi arzusunda olan ismin yine kendi arzusu ile hitam olunduğunu işaret etmektedir.

Hatmül Velâyet'te zuhur eden bir beyân-ı ilâhîde; "**Hükmüm, velâyetim, kitab-ı hitamım Vedud ile ayan olmuştur**" buyruluyor. Vedud, Allah'ın aşk ve sevgi ismidir. Allah'ımız kendisinden kendisine olan aşk ve muhabbeti ile varlıkları yaratmıştır. Bizim yani varlıkların Allah'a olan aşkı da "**Vedud**"tur. Çünkü varlıklar aslını arar. Allah'ımız nasıl kendisinden kendisine aşık ise bizler de kendimiz olan asliyyetimize aşığız. Bu haslet her varlıkta vardır. Çünkü her varlığın asliyyeti Allah'tır.

Tekellüm - ül İrfan

"Hiç kimsenin dinine hilaf demeyiz, din tamam olursa doğar muhabbet" buyrulmuştur. Herkesin bir Allah inancı vardır. Ancak onu ifade etmekte isabetsizlikler olabilir. Doğru iman, Peygamberlerin bildirdiği iman noktasında Allah'ı kabul etmektir.

Allah Vâhid'dir ve şeriki yoktur. Allah'ın sevgisinin de şeriki yoktur. Bu sevgiye bir misal ve emsal de gösterilemez. Kendisinden kendisine bir hususiyet-i ilâhîyedir.

Ahirete intikal etmiş olan tam bağlı gönüllerin zamanın feyzindeki makamda olmaları icap etmektedir. Çünkü o makam üzerine kurulacak yeni düzen üzerine yürünecektir. Allah'ımızın bu âlemde hatme erdirdiği isimleri ilâhî âlemde hangi arzular ile tezyin edeceği bilinmemektedir. O yüzden bu âlemdeki isimlerin hatme ermesi icap eder, çünkü hatme ermezse ilâhî âleme eksik gider. İsimlerin bu âlemdeki mânâsı değişik, ilâhî âlemdeki mânâsı değişik olabilir.

Sıfatî olan bir velinin Hatmül Velâyet ve O'nun evlatlarında zuhur etmesi de o velinin Hatmül Velâyet arzusunu tasdik ile zâtîyete ermesi olarak değerlendirilmelidir.

Zuhur eden bu isimlerin her devirde her zaman içinde ve dünyanın nihayetinden sonraki ilâhî âlemlerde de sonsuz mânâları vardır.

HATMÜL VELÂYET İLE İSİMLERİN HİTAM BULMASI

İsimlerin hitamı, Hatmül Velâyet ile olduğuna göre geçmiş velâyet makamları bu zamanın insanını övmüşlerdir. Çünkü bu zamanda velâyet tamamlanmaktadır. Bugüne kadar gelen Allah inancı ve bilgisi bugün çok değişik olarak algılanıyor. Bugüne kadar “**Rabb**” yani Hüve hususiyeti hep dünya yaşamındaki hususiyetlere çağrışım yapılarak anlatılmıştır. Vahdet-i vücud, vacibul vücud gibi anlatımlar vardır. Bu anlatımlarda “**vücüd**” kelimesi ile bir kayıt düşünülmüş gibi olmaktadır. Ancak Hüve vücuttan da münezzehtir. Vahdet-i vücud, vacibu’l vücud tariflerinde “**Allah sonsuzdur**” denmiştir. Ama ifadelerinde vücud kelimesini kullanmışlardır. Hz. Süreyya; “**vahdet-i vücud hakkında Muhyiddin Arabî telifatı okumak ile bu iş olmaz**” buyurmuştur. İlahi kudret vücut kaydından da münezzehtir. Hiçbir şey ile teşbih edilmesi yahut ifade edilmesi mümkün değildir.

Kuran'da buyrulduğu için ilahi kudreti “**Hüve**” lafzı ile zikrediyoruz. Allah'ın yarattığı sonsuz varlıklar var ve hepsinden görünen yine kendisidir. Onun için insan havsalasının onu kavraması mümkün değildir. İlahi kudrete yani Hüve'ye hiçbir benzetme dahi yapmadan iman etmek lazımdır.

Geçmiş kavimlerde insanlar peygamberlerine; “**sen Rabbine söyle şunu şöyle yapsın**” dediler. Bu bir an-

Tekellüm - ül İrfan

layıştır. Hz.İbrahim'den sonraki peygamberlerin zamanlarında “**Hz. İbrahim'in Rabbine inanıyoruz**” dediler. Bir kısım insanlar ilahi kudrete akrabalık teessüs etmeye kalktılar. Hz. İsa için “**Tanrının Oğlu**” dediler. Bunlar da bir anlayıştır. Geldi geçti. Peygamberimize kadar gelindi. Hz. Muhammed ile ma'rifetullahta kemâliyete varılmıştır. Böylece geçmiş devirlerdeki yanlış anlamalar da düzeltilmiştir

Peygamberimiz iki şeyden men etti. Allah ne şekildir ve ne kadar büyüktür? Bu düşüncelerden tenzih edelim buyurdular. Onun sonsuzluğunu hiçbir şey ile ifade edemeyiz.

İNKILAB-I KEBİR'DE İSİMLERİN HİTAM OLDUĞUNUN TASDİKİ LAZIMDIR.

Allah, bütün varlıkları isimlerle halketmiştir. İsimlerin hatim olması ile İnkılab-ı Kebir'e gidilmektedir. Çünkü hatim aynı zamanda nihayeti de işaret etmektedir. İnkılab-ı Kebir'de isimlerin hitam olduğunun tasdiki lazımdır.

İnsan vefat edince nasıl ki programı nihayete eriyorsa bugün Hatmül Velâyet'e bağlı gönüllerde zuhur eden ve sonu **HİTAM** ile biten ilhamlarda o ismin bu âlemdeki nihayetini işaret etmektedir.

İsimlerin bitmesi demek dünya üzerindeki tatbika-

Tekellüm-ül İrfan

tının bitmesi mânâsınadır. Hitam olan isimler ilâhî âlemde daha derin ve daha ileri bir mana ifade edecektir. Nasıl ki insanın vücudu ilâhî âlemde başka bir hâle dönüşecekse; konuşmalar, ifadeler ve mânâlar da o âlemde değişik vecheye bürünecektir. Bu âlemde bir isimin sadece belirli bir mânâsını idrak ediyoruz. Hüve her an (yeni) bir şende olduğuna göre her ismin sonsuz mânâlar taşıdığı muhakkaktır.

Bütün bu yazılanlar Hatmül Velâyet'in yani hatim olan velayetin mânâlarını ifade etmektedir.

Hatmül Velâyet'te ve Hatmül Velâyet'e bağlı olan gönüllerde bütün isimlerin hatmi zuhur etmektedir. Allah'ımız her varlığı isimler vererek yarattığından bütün isimlerin hatmi olması icap eder ki İnkılab-ı Kebir'e varilsin.

Dünyada Allah'ın velayet noktası ile görüldüğü bir gönül olduğu müddetçe Allah o toplumu helâk etmez. Geçmiş peygamberlerde de bu tatbikat vardır.

Bütün peygamberlerde Hüve'nin tatbikat yaptığını biliyoruz. Hüve'nin bütün varlıklara hitabı Âdem ile olmuştur Sur-u İsrâfil'e de emri Hüve'nin açıldığı nokta olarak bir İnsan verecektir. Ancak o gönlün emri tefhim etmesinden sonra o emrin intikali ve dünya şartlarında tatbikata konması yine bir zaman alacaktır. O zaman ne kadardır? O da Hüve'nin takdiridir.

Tekellüm -ül İrfan

Allah, İnkılab-ı Kebir ile ilgili arzusunu uzatırsa buna kim ne diyebilir?

Hz. Musa'ya birisi gelerek yaşlı komşusundan şikâyetle bulunmuş devamlı kendisine eziyet ettiğinden bahsetmiş ve "**Rabbine iltica etsen de komşumun durumunu bir sorsan eğer yakın zamanda vefat etmez ise ben de başımın çaresine bakayım başka bir yere taşınayım**" demiş. Rabbi de Hz. Musaya; "**O zat daha 10 sene yaşayacak**" buyurmuş ve adama söylemiş adam da bunu duyunca Hz. Musa'nın söylediğini aynen tasdik etmiş ve taşınma hazırlığına girişmiş ama sabah olunca yaşlı komşu vefat etmiş Hz. Musa da adam da şaşırılmış bu nasıl olur diye. Rabbimiz Hz. Musa'ya; "**O zâtın Bana olan itimadından dolayı komşusunu vefat ettirdim ama o vefat eden de takdirim olan 10 seneyi yaşadı**" buyurmuş.

Hatmül Velâyet ile velâyetin tamamlanması söz konusu olduğu için velâyetin yeni hususiyetler getirmemesi karşısında hayatın yozlaşmasının artması ve kıyametin de beklenmesi gerekir. Çünkü yaşam yenilikler ile yürür, velâyet yeni ilhamlar getirmez ise yaşam da duraksar. Velâyet ilhamı kesilirse dünyanın terakkisi biter.

Kıyamet konusunda; **Hüve ilahi bir sırdır. Kıyamet konusu o sır noktasından tatbik olunacaktır.** Dünyadaki tatbikatta Hüve'den görünen gönül

tekellüm edecektir. Hatmül Velâyet noktasındaki sır olarak bahsedilen husus Allah'ın zâtîyet-i ilâhîyesidir. Hatmül Velâyet Hüve'nin görüldüğü gönül noktasıdır. O noktayı kişi olarak değerlendirmek ancak dünyevi ve beşeri bir değerlendirmedir. Hakikat; o noktadaki “**arzuyu ilâhîdir**”

Her ümmet için bir ecel vardır. Hz. Âdem tatbikatında olduğu gibi bugün de sırr-ı Âdem tatbikatını kabul etmeyenler vardır ve inanmayanlar çoğunluktadır. Allah'ımız geçmiş peygamber devirlerinde müminleri ayırarak inanmayan çoğunluğu helâk eylemiştir. Bugün aynı tatbikat olacak mıdır? Belki o tatbikatın bir değişik şekli olacaktır. Bugün de Hüve'ye iman eden topluluğu Rabbimiz ayıracak ve geri kalanlar üzerine kıyamet (İnkılab-ı Kebir) kopacak; ancak bu, Allah'ımızın velâyet arzusunun hitama ermesinden kaynaklanacaktır. Buradaki tatbikatın nasıl olacağını da tam olarak bilmek mümkün değildir.

Hüve'ye (sırr-ı Âdem'e) iman edenler Âdem ile kalacak; Âdem kıssasına ve Âdem hususiyetine inanmayanlar Beyt-ül Mamur'a giderek tövbe isteyecek, Allah dilerse kabul edecek, dilemezse etmeyecek. Ama Âdem'i bir daha göremeyeceklerdir. (Arif olamayacaklardır) Âdem'i artık gerçek velâyet ile beraber yürüyen ve Sabikundan olan gönüllerin haricinde olanların görmesi ve ünsiyet etmesi mümkün olmasa gerekir.

HATMÜL VELÂYET SIRR-I HUSUSİYETİ VE VELÂDET

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

Beyan-ı İlâhî: (Eil Hacc H.V)

"BİR İSİM VAR ONU DAHA YARATMADIM AMA ONA DUA ET,
ONUN HATMÜL VELÂYET'İN DUASINI ALMASINI ARZU EDİYORUM"

Rabbimizin dünyada tatbikata koyacağı isimler vardır, ancak bir isim var, daha tatbikata girmemiş. Onun bu dünyada görünen bir isim olması icap ettiğinden, Hatmül Velâyet'in tasdiki ile o, bu dünyada yaşamış ve yetişmiş kabul edilecek; Allah'ın arzusunun paralelinde olduğu için de ilâhî âlemde tatbikata girecektir.

Allah'ımızın arzusunda olan bu ismin bu âlem için tasavvur edilen bir nebze rızıktan istifade ile ilâhi âlemde nice yeni arzuları olacaktır.

İlk günden bu zamana kadar Allah'ımız insanları hiçbir zaman boş bırakmamış, kendisinin arzuyu ilâhîsi paralelinde Zamanın İnsanı'na lütfetmiş olduğu ilhamlar ile yürütmüştür. Bütün insanlar o ilhamın yansımalarını yaşarlar.

Zamanın insanı maddi ve manevi bütün insanlara feyz verir. O'na inen ilhamlar tatbikata girer.

Tekellüm - ül İrfan

Celâli bir zât olan Hz. Süreyya zamanında harpler yaşanması, seri atışlı sahra topunu icat etmesi, Hz. Mehmed Ali Bey zamanında iletişim teknolojisi konularında dünya üzerindeki atılımlar bu hususu işaret etmektedir.

Zamanın insanındaki arzu cismaniyete de tesir eder, çünkü cismaniyet de maneviyata tâbidir.

Rabbimizin dünyaya lütfedip göndermiş olduğu Zamanın İnsanı tam olarak zuhur eden ilhamların yansımaları O'nun yardımcılarında ve O'na bağlı gönüllerde de zuhur eder.

“Zamanın İnsanı” hem maddi hem manevi terakkiye gerekli olan enerjiyi veren ilâhî hususiyettir. Yani kişi değil, feyzi veren Allah'tır.

Peygamberliğin hususiyeti yani Allah'ın insan varlığına nübüvvet ile hitabı Hz. Muhammed ile tamamlanmıştır.

Hz. Muhammed'den sonra zuhur eden velâyet, Hz. Muhammed'in zikretmiş olduğu Hüve hakikati ile yürümüştür. Hüve hakikatinin Hatmül Velâyet ile açılması da Allah'ımızın ilâhî programını işaret etmektedir.

Allah'ımızın yaratmış olduğu bildiğimiz ve bilmediğimiz âlemlerde yaşayan varlıklar ilâhî âleme intikal ettiklerinde her varlık kendi makamına göre yer bulacaktır.

Dinimizin asliyeti her zamana uymaktadır, ancak mezheplerin din ile ilgili fetvaları kendi zamanları içindir her zamana hitap etmemektedir. İnsanlar, her zamanın imamına göre değerlendirilecekse, bu zamandaki insan geçmiş zamandaki insana tâbi oluyorsa o zaman o insanın inancında eksiklik var demektir. Çünkü geçmiş zaman bu zamana uymamaktadır. Her insan, kendi yaşadığı zamana göre muhakeme edilecektir.

Bu zamanda Hatmül Velâyet kemalatında Âlem-i âmâ ile ilgili hususiyetler lütfedilmektedir.

Âlem-i âmâ, ancak Rabbimizin bildiği bir hususiyettir. O halde Âlem-i Âma'dan haberdar olanların çok müstesna bir yerde bulunduğunun idraki içinde olmak icap eder. **"Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu"** hikmetince bilmek önemli bir makamdır. Ancak şu da bir hakikattir ki, Rabbimiz ne kadar bildirirse o kadar biliyoruz. Bu konular insan düşünce ve idrakinin üzerinde olarak yalnızca Allah'ın bildirmesiyle bilinebilir. Öyle bir sonsuzluk ki, bu sonsuzluğu idrak etmek mümkün değildir.

Esasta sonsuzluk kelimesi de bu hususları tam olarak ifade etmekten acizdir. İfadenin bittiği idrakin başladığı HÜVE'nin açıp bildirdiğidir. Ancak O açıp bildirdiği için idrak mümkün olur. Çünkü o artık yalnızca bir ifade değildir. O ifadenin içinde idrak var, tahammül var,

Tekellüm - ül İrfan

terakki var. Kuluna tahammül ve vüs'at lütfeden Rabbiniz, o noktaya gelen kuluna daha ileri idrak vererek ileri makamlara taşımaktadır.

İnsan varlığının zâtîyet ile ilgili hususiyetleri kaldırabilmesi için, vüs'ati yükseltildikten sonra bilgi lütfedilmektedir. Hiçbir şey Hüve'nin karşıtı değildir; Hüve'nin karşıtı olamaz zaten. Hüve, azim bir hususiyettir.

Bakara 2/269.

"Dilediğine 'Hikmet'i verir ve kendisine hikmet verilmiş olana kesinlikle çok hayır bahşolunmuştur. Ve illâ gönül sahipleri tezekkür ederler." buyrulmaktadır.

Allah'ın bir kelamı zuhur ettiği zaman bütün varlıklar o kelama göre değişir. Çünkü o kelam ilahîdir.

Âlem-i âma kelamının açılması ile yeni bir programa girildiğinin idraki içerisinde olunmalıdır. Kudret Allah'a aittir. Bizler sadece takip ve seyirciyiz tatbikat Hakka aittir.

Hatmül Velâyet'in vazifesi Hüve'nin lütfettiği ilhamları insanlara intikal ettirmektir. Hatmül Velâyet gönlünün telaşı budur. Sevgili Peygamberimiz ve kıymetli ashabının canları pahasına gayret ve mücadeleleri örnek alınmalıdır.

Bu telaşımız nedendir? Çünkü İnkılâb-ı Kebîr ya-
kındır.

Rahman sûresi 33. âyetinde;

**"Ey insan ve cin topluluğu, semâvatın ve
arzın kuturlarından geçip gitmeye gücü-
nüz yeterse haydi geçip gidin bakalım.
Ancak "Sultan" ile geçip gidebilirsiniz"**
buyrulmaktadır.

"Sultan" olmadan bu boyuttan çıkamazsınız. O
Sultan'ın elinde manevi terakkiyi yapmadıysanız bu bo-
yuttan çıkamazsınız; istenilen terakki yoksa bu alemi ge-
çemezsiniz.

Dün gelen kardeşler bugün güldür güldür ilham
alıyor. Çünkü onun maneviyattan nasibi var. **Hiç kim-
se nasibini tamamlamadan göçmez"** O zaman ne
yapıyorlar? Birden lütfediyorlar. Çünkü zaman dardır.
Bugün **"testacilûn/acele ediniz"** ilhamı devamlı zu-
hur ediyorsa artık zamanın nihayetine çok yakın olduğu-
muzdan olsa gerektir.

Peygamber Efendimiz Miraç'ta, Allah'ımızdan salih
kullarına rahmet istedi. Salih kullar, maneviyatta olan
veli kullardır.

Rabbim, Miraç ismi ile kendinden kendine konuş-

Tekellüm - ül İrfan

tu. Allah bir gönülde; “**Ben buradayım**” buyurursa o zaman kendi hakikatinden haber alıyorsun demektir.

Tekellüm-ü Lisani Kıdem: Bu, Allah'ın arzusu-
dur. Yani, o gönülde konuşan ve tatbikat yapan ar-
tık Allah'tır. Aynı ilham, çeşitli şekillerde tefsir edilebilir.
Her anlatımda daha ileri açılımlar olur.

Bir mânâmda yanımda birileri olduğu halde uçuyordum. Muazzam minareleri olan yüksek ve dikdörtgen şeklinde bir cami gördüm. Açık pencerelerden bir tanesinden değil duvardan geçtim. Duvarlarda âyetler asılmış, mahşerî bir kalabalık vardı. Üstteki "mahfel" kısmında herkes ihramlı, ben de ihramlıyım. Herkes kıyamda namazı beklerken Peygamber Efendimizi gördüm. Sarığının sağ tarafından ucunu sarkıtmış, yanında yakınları vardı. Hemen yanında bir tek boş yer vardı. "Nerede kaldın evlâdım" diyerek buyur etti. Tam yanında iken tekbir ile namaza durduk.

Bütün bu âlemlerin kendi nurundan yaratıldığı Deryayı Nuru Muhammed'in görünme noktası olan Hz. Muhammed (s.a.v) Hatmül Velâyet'in velâyetin hatmi olduğunu en iyi bilendir. Buna bir işaret olarak Hacc farizasında iken Efendimizi ziyaretimizde, huzurda iken: "**Evlâd, Allah sana çok lütfetmiş**" buyurmuşlardır.

Bu lütuflar dünyevî makam ile tahdit edilemez. Manevî sonsuz bir idraktır.

HATMÜL VELÂYET'İN GELİŞ MÂNÂSİ VE MAKSADI

Hatmül Velayet, Âdem'den başlayan bir konudur. Allah'ımızın Âdem'i yaratmasında sırr-ı velâyet vardır.

Her zaman için Allah'ın yakınlık lütfettiği bir gönül vardır. Hatmül Velayet ismi bütün bu görünme mertebelerinde tatbikat yapan isimdir.

Asıl olan velâyettir. Birgün gelir de dünyada velâyet kalmazsa dünyanın hiçbir hükmü ve kıymeti kalmaz. Dünyanın nihayete ermesinin velâyeti inkâr ile olacağı görülmektedir.

İnsanlar din ve dindarlık diyerek kendi taassuplarının peşinden gitmektedirler. Ancak bu taassubun Allah'ımızın velâyet arzusuna uyup uymadığına dikkat etmiyorlar.

Muhaddesun olan gönüllerin tavsiye ettiği İLÂHÎ hakikate uymak yerine kendi icatları olan BEŞERÎ tatbikatlara uymaları insanları dinden uzaklaştırmaktadır.

Son zamanlarda Allah'ın ilâhî arzularının kaynağı olan DİN konusu yemek-içmek ve giyim-kuşam tatbikatları olarak değerlendirilen bir husus haline getirilmiştir.

EHL-İ MAĞRİB

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

Bir manevi gönülde, "**ehl-i mağrib**"in hususiyeti ile ilgili olarak Rabbimiz; "**Peki siz neden bu kadar kıymetlisiniz?**" buyurmuş ve akabinde, "**Çünkü sizler "İnsan"ı kabul ettiniz; Hüve'yi kabul ettiniz. O yüzden de sizleri kıymetli kabul ediyorum**" buyurmuşlardır.

Allah'ımız, bu dünyayı Âdem'deki arzu ve tecelliyatına göre tertip buyurmuştur. O arzunun bu dünyada olmaması demek, dünyanın bir mânâ ifade etmesi demektir. Çünkü dünya Allah'ımızın arzu buyurduğu "**İnsan-ı Kâmil**"e göre ve O'na nazire olarak yaratılmıştır. Asıl gidince sûretin bir işe yaramayacağı aşikârdır. Onun için son velinin ahirete intikali, bütün peygamberlerdeki tatbikat gibi O ve O'na iman edenlerin bu âlemden gayb olması da bu dünyanın kıyameti mânâsına gelmektedir. O veli ve O'na inananlar, "**Ehl-i Mağrib**" olarak değerlendirilmektedir. "**Ehl-i Mağrib**" O zâtın kavmidir.

Ehl-i Mağrib: Hadis-i şerifte bildirilen kıyamete yakın mağribde (batıda) zuhur edecek olan velâyet topluluğudur. Ancak buradaki "**Mağrib**" kelimesi güneşin batışından (Mağrib) kinaye ile "**zamanın sonun-**

Tekellüm - ül İrfan

da" Allah'a, Allah'ın bildirdiği gibi iman eden müstesna gönülleri işaret etse gerektir.

Hatmül Velâyet, Allah'ımızın varlıkları meydana getirerek yapmış olduğu tatbikatın hususiyeti ile ilgili bilgi vermektedir. Aynı zamanda Allah'ımızın isimlerle yapmış olduğu tecelliyattaki mânâ ve hususiyeti ifade etmektedir.

Allah'ımızın isimler üzerinde ve insanlar üzerindeki tecelliyatında, o isimlerdeki hususiyetler anlatılmaktadır.

"Ehl-i Mağrib" son zamanda Hüve'den görünen Zamanın İnsanı'nı kabul ve tasdik edenlerin hususiyeti olsa gerektir. Son zamanda bu inançta olan insanlar **"Ehl-i Mağrib"** olarak değerlendirilmektedir. Her zaman diliminde Seb'i Mesani'den görünen ilâhî gönülleri kabul edenler ve Zamanın İnsanı'na tâbi olanlar da bu husiyetten feyizlendirdir.

Yerden göğe atılan taş en üst noktaya ulaştıktan sonra geriye dönmeye başlar. Hüve hakikatinin açılıp bildirilmesi nokta-i nazarından bakıldığında manevîyat anlayışı zamanımızda zirve noktasındadır. Bundan sonra insanlar için bozulma ve yozlaşmanın tatbikatta olduğu görülmektedir. **"Ehl-i Mağrib"** ise Allah'ın muhafazasındadır.

Tekellüm-ül İrfan

Ehl-i Mağrib Allah'ımızın çok hususiyede tuttuğu velâyet gönülleridir. O gönüller Allah'a hiçbir şeyi eş koşmazlar hatta kendilerini bile... Allah'ımız onlardaki bu teslimiyeti makbul tutmakta ve hususi ikramlar yapmaktadır.

Allah'ın vahdaniyet-i ilâhîyesi söz konusu olduğunda hiçbir şey varlık iddiasında bulunamaz. Ehl-i Mağrib, Sevgili Efendimizden bugüne kadar görünen velâyet gönüllerinde de tatbikatta olan bir sırr-ı hususiyettir. Ehl-i Mağrib'in küllîsi Hatmül Velâyet noktasında cem olmaktadır.

Bir hadis-i şerifte; "**İslam garip olarak başladı, başladığı gibi garip olarak avdet edecektir. Ne mutlu o gariplere!**" (Müslim) buyrulmuştur.

Peygamberimiz, "**Garipler kimdir?**" diye sorulduğunda ise şöyle buyurmuşlardır: "**Garipler o kimse-lerdir ki, halk tarafından bozulmuş olan sünnetimi ıslah ederler, öldürülmüş olan sünnetimi de ihyâ ederler.**" (Tirmizî)

Peygamber Efendimizin buyurduğu hadiste insan neden gariptir? Gariplik şu olsa gerektir: İnsan doğup yaşadığı yerden ayrıldığında garip kalır. Bu, dünya yaşamındadır. Ruh olarak düşünülürse insanın vatan-ı aslisi Allah'ın ilâhî âlemdir. İnsanlar ilâhî âlemden yeryüzüne

Tekellüm - ül İrfan

terakki için gönderildiğinden, "**ruh**" vatan-ı aslisini özler, dünyada garip kalır. Hz.Mevlana; "**Ney kamışlıktan koptuğundan beri feryad eder**" buyurmaktadır; tabi bunlar mü'minler içindir, imanı olmayanların hâli ise garaiplikdir (acaip ve tuhaf şeyler); çünkü kendi asliyetini ve vatan-ı aslisini inkâr edenler dünyada ve ukbada aldanmış olanlardır.

Resûlullah (s.a.v) buyurdular ki: "**Allah'ın kulları arasında bir grup var ki, onlar ne peygamberlerdir ne de şehidlerdir. Üstelik Kıyamet günü Allah indindeki makamlarının yüceliği sebebiyle peygamberler de, şehidler de onlara gıpta ederler.**" Orada bulunanlar sordu: "**Ey Allah'ın Resulü! Onlar kim, bize haber ver!**" "**Onlar aralarında ne kan bağı ne de birbirlerine bağışladıkları bir mal olmadığı halde, Allah'ın ruhu adına birbirlerini sevenlerdir. Allah'a yemin ederim, onların yüzleri mutlaka nurdur. Onlar bir nur üzeredirler. Halk korkarken, onlar korkmazlar, insanlar üzülürken, onlar üzülmezler. Ve şu âyeti okudu:**" "**Dikkat edin muhakkak ki evliyaullah... Ne korku vardır aleyhlerine ne de mahzun olurlar**" (Yunus 62) (Kütübü Sitte Hadis No: 3345)

A'raf sûresi 181. âyetinde;

"Ve halkettiklerimizden bir ümmet de

vardır ki "el Hak" ile hidayet eder ve Hû ile adalet ederler.

El -Mağrib zirrü'bnü Hubeys anlatıyor: Saffan İbni Assâl el Murâdî bize Peygamberimiz şöyle buyurdu: **'Kible-i el-mağribde bir kapı (bab) vardır. Bu kapının genişliği veya bunun genişliği binekli bir kimsenin yürüyüşü ile 40 veya 70 senedir. Allah o kapıyı arz ve semaları yarattığı gün yarattı. İşte bu kapı güneş mağribden doğuncaya kadar tövbe için açıktır. (Tirmîzi Daavat 102)**

En'âm sûresi 116. âyet,

"Ve eğer arz içre bulunan kimselerin çoğuna itaat edersen seni Allah yolundan şaşırtırlar. Onlar ancak zanna tâbî olmaktadır ve kendileri ancak tahmin etmekteler."

Al-i İmrân sûresi 114. âyet,

"Allah'a ve ahiret gününe iman ederler ve maruf ile iş görür ve münkerden nehyederler ve hayırlarda yarışırlar ve işte onlar Salihlerdendirler"

Hadis: **"Dünyada tıpkı garip, hatta bir yolcu gibi davran"** (Buhari Rikak, Tirmizi Zühd)

Tekellüm - ül İrfan

Mağrib ehli bir bütün olarak ele alınmaktadır. Mağrib ehli **El-İnsan**'a biat edenlerdir. Yani Hû'ya iman eden, Hû sırrını idrak edenlerdir.

Ehl-i Mağrib sırrındaki o topluluk peygamberleri ve Zamanın İnsanı'nı Hüve olarak bilir, tasdik eder ve zikreder.

Bütün peygamberler ve evliya öyle dua edip yürümüşür. Onun için onlar makbul olmuşlardır.

Ebrar hakkında Allah'ımızın; "**onlar bana kavuşmak istedikleri gibi, ben de onlara kavuşmak istiyorum**" beyanı vardır. O gönüllerdeki arzu Allah'ın "**benden bana olacak bir arzu**" şeklindedir. Allah'ı talep eden ebrâr bu arzu ve makamdan değerlendirilecektir. Ebrar bu arzu ile diğer insanlardan makam olarak ayrılmıştır.

Ehl-i Mağrib niçin efdal tutulmaktadır? Çünkü Ehl-i Mağrib, Allah'ın bu nizamına uymak hususunda kat'i bir iman sahibidir. Yapamadıkları olmakla beraber Allah'ın tertibine asla itiraz etmemektedirler.

Zâtîyette öyle bir tevhid anlayış ve idraki vardır ki, burada artık ikilik söz konusu değildir. Buradaki hususiyet; "**Ben gizli hazineydim bilinmekliğime muhabbet ettim de halkı yarattım HU ile bilineyim diye**" anlayış ve idraki içerisinde olduğunu göstermektedir.

Tekellüm-ül İrfan

Bu noktada artık öven de övülen de kendisidir. Ehl-i Mağrib'in zikrinin makbuliyeti bu makamdan olduğu içindir.

Kıyamet zamanı ilim ve bilginin Allah'ın rahmetinin daha fazla olacağı ve bu ilimden istifadenin yani terakkinin daha çok olacağı beyan edilmiştir. Öyleyse bu dönemde imanın daha kavi olacağı anlaşılmaktadır. Bu durum Ehl-i Mağrib'in hususiyetinin bir işareti olsa gerektir.

"**Kün**" yani "**Oİ**" emri İnkılab-ı Kebir ile âlemlerin yeni bir oluşuma tebdil olunması mânâsındadır. Ehl-i Mağrib olan bu âlemden ufûl eyleyince de geriye kalanlar üzerine kıyamet kopar. Nitekim Allah'ımızın bu tertibini tasdik eden "**Ehl-i Mağrib**" için; "**Garip geldi ve yine garip gidecektir.**" buyrulmuştur.

"**O gönül göçmeyecektir kendisini gizleyecektir**" ilhamı zuhur etmiştir. Peki, gizlilik nedir?

Nahl sûresi 108. âyetinde,

"İşte onlar, Allah'ın; kalplerini, kulaklarını ve gözlerini mühürlediği kimselerdir. İşte onlar gafillerin ta kendileridir."

Tekellüm - ül İrfan

Bakara 6-7. âyetlerinde ise,

"Muhakkak ki kâfirlere gelince onları uyarsan da uyarmasan da müsavîdir. İman etmezler. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir. Gözlerinde perde vardır. Onlaradır büyük azap" buyrulmaktadır.

O gönül noktası bu mazhariyette olan kimseler için kendisini ne kadar açarsa açsın gizlidir. Kıyamete yakın zamanlarda insanlarda "**basiret**" kalmayacaktır. O yüzden bunların görmesi ve işitmesi olmayacaktır. O gönül o sırrı açacak, ancak o sır yine mahfiyette kalacaktır. Bu bir basiret meselesidir. Nasibi olanlar aldı; olamayanlar alamadı.

Hz. İbrahim Mekke'de ezan okuduğunda nasibi olanlar duymuştu. O'nu işitenler tasdik etmişti. Tasdik, "**kalb-i mümin beytullah**" sırrı-ı ilâhîsinden yani o zamanın insanı olan gönül noktasının bunu insanlara bildirmesi ile zuhur edecektir. O gün İslâm şeriatını tatbik etmeye kalkanlar makbul olur. Ehl-i Mağrib'in fazileti buradadır. Onlar her ilmin karşılığını bulmuşlardır.

Bugün Ehl-i Mağrib insanlarla fikriyat bakımından anlaşılamamakta ve diyalog kuramamaktadır. Bu da Ehl-i Mağrib zümresinin toplum içerisinde mümtaz olduğunu göstermektedir.

Muhakkak ki Allah'ın, kıyamet zamanında da vazifeli uyarıcıları olacaktır. Kıyamete yakın zuhur edecek olan Ehl-i Mağrib, kat'i iman sahibi olarak görünecektir. Zamanın fitnesi neticesinde, toplumun imandan uzaklaşması ile bu zümre toplum içinde garip kalacaktır. "**Hüve**"yi zikreden Ehl-i Mağrib için; "**Vemtazül yevm .../ Bugün mümtaz (seçkin) olun...**" âyetinin tecellisi galip olacaktır.

Allah'ımızın geçmiş peygamberler ile insanlara lüt-fettiği rahmet-i ilâhîyenin yevm-i kebir'de zuhur edecek Hatmül Velâyet noktasından ayan olması da bütün peygamberlerdeki velâyet hususiyetinin Hatmül Velâyet noktasında cem olduğunu aşikâr kılmaktadır.

Hatmül Velâyet zamanında çok ileri bir iman olmakla beraber menfî noktaların da azim bir şekilde tatbikatı zuhur edecektir. Çünkü İnkılâb-ı Kebir'de müspet ve menfî görünen bütün isimlerin, isimden münezzehe olan Hüve noktasından ayan olduğu hakikati vuzuha kavuşacaktır. Bütün isimlerin asliyyet-i ilâhîyesine rücû etmesi elbetteki azim bir tatbikattır.

O büyük günde, bütün inançların ve isimlerin imanı Hüve hakikatinde cem olacaktır. Halkın ilâh olarak zikrettiği; "**Mabud, Yazdan, Tanrı**" vb. gibi isimler Allah ismine, Allah ism-i celîli de Hüve hakikatine münkalib olacaktır. İşte Mağrib ehlinin fazileti buradadır.

Tekellüm - ül İrfan

Çünkü **Ehl-i Mağrib bütün icra isimlerinin Hüve hakikatinde cem olduğunun idrakindedir. Bu yakınlığın içinde her varlığın hususiyetinin cem olduğu nokta Hüve'dir. Hüve'nin velâyet arzusu böyledir.**

Mürşid-derviş anlayışı Hatmül Velâyet'te Allah'ın velâyet arzusunun en yüksek noktasına gelmiş olur. Çünkü her varlığın arzu edilen seviyeye ulaşabilmesi için bu ilme sahip olması gerekir. "**Meveddet sırrı**" ve "**efdalün âhırin**" (**efdal olanlar en son gelenlerdir**) bilgisinin Hatmül Velâyet sırrı ile zuhur edeceğine işaret edilmiştir.

Beyan-ı İlâhî:

***"Zamanımızın İnsanı üzerindeki yani fevkindeki
bir mânâyı ihtiva ettiğimi bildiririm Ellhacc
H.V"***

Zamanın insanları kemalatını tamamlamıştır. Artık insan vasfının çok ileri terakkisine esfele safilin aleminin evsafı yetişememektedir.

Esfele safilin tatbikatı çok ileri vasf ve yaratılıştaki insanı kamilin terakkisini kaldırarak durumda değildir.

Bu ilhamda Mağrib ehlinin durumuna da işaret

Tekellüm-ül İrfan

edilmiştir. Yani çok ileri terakkideki mağrib ehline artık esfele safilin aleminin vereceği bir şey kalmadıysa, mağrib ehlinin ayrılacağına işaret edilmiş olsa gerekir.

Bizler de gayret edelim ki, tarif edilen bu vasfa nail olalım!

HATMÜL VELÂYET NOKTASINA BAĞLI GÖNÜLLERDE ZUHUR EDEN İLHAM VE BEYANLARIN HUSUSİYETLERİ

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

Hatmül Velâyet, HÜVE'yi açmakla âlemlerin üzerinde bir idrak ve anlayışı açmıştır. Bu hususiyet ruhların ilâhî âleme hazırlanması ile ilgilidir.

Allah'a hesap verileceği ve Hüve'ye döneceği bildirildiğine göre bütün sıfatların fevkinde bir anlayışın olması icap ediyordu. Nitekim Kur'an'da; **“Hesap görücü olarak Allah kâfidir” (33/39) Hüve'den başka ilah yoktur. Dönüş HU'ya'dır” (40/3)** buyrulmaktadır.

Bir manevi kardeşimizde ilham olarak beyan edilen Âlem-i Âmâ tedirisatından murat Hüve'yi açmak demektir. Çünkü Âlem-i Âmâ bütün sıfatların üzerindeki bir anlayışı işaret etmektedir.

Geçmiş velayet ruhları ölmediler sadece yer değiştirdiler. Dünyada Allah'ın lütfetmiş olduğu manevi ilim ve terakki devam ediyor. Eğer bugünkü bu ilmin tasdiği olmaz ise eksik kalınır. Hâlbuki olar Allah'ın evliyasıdır. Onun için Allah onları eksik bırakmıyor. O zaman ne yapıyor? Son andaki velisine indirdiği bilgiyi ve ilmi tasdik

Tekellüm -ül İrfan

edersen” **seni de onun makamı gibi kabul ederim**” buyuruyor. Geçmiş velilerin Hatmül Velayet'i tasdik etmesindeki hususiyet budur.

Geçmiş velâyet gönüllerinde de nice ilham ve beyanlar lütfedilmiştir. Ancak o zamanın icabı olarak bunlar hususiyede tutulmuş halka açılmamıştır.

Hatmül Velâyet zamanında Allah'ımızın bunların bilinmesini arzu buyurduğu görülmektedir. Madem ki HÜVE hakikati açılmıştır o halde HÜVE hakikatinin gönüllerdeki açılmaları ayan olmalıydı, Bugün Rabbimizin arzusu böyledir. Maneviyat fiiliyat ile yürümektedir.

Bütün insanlarda tapma duygusu vardır. Ve bu tapma duygusunu ifade etmek için çeşitli objelere tapmışlardır. Yani tapılacak olan belirli bir nokta aramışlardır. Hüve'nin açılması ile tapılacak olan şeyin kulluk anlayışı ile tabiri kıyas olmadığı, doğrudan doğruya onun sonsuz bir hususiyet taşıdığı, Peygamberimizin bu duygunun hususi anlamının mânâlarını açmada vazifeli olduğu aşikâr olmuştur.

Bir baba bütün evlatlarını sever; hepsi kendi evladıdır. Allah kullarına ayrılık yapmıyor; daima ikram yapıyor.

Hüve, insandan görünüyor, ama **“insan Hüve-**

dir" demek olmaz; Hüve, yalnızca insan ile kayıtlanamaz.

"Mânâyı gören değil onu yorumlayandır iş" diye bir söz vardır. Eğer mânâyı yorumlayan kimse manevi bir gönül ise hem onun (mânâyı görenin) lehine göre hem de Allah'ımızın lütfettiği bir mânâ ile onu değerlendirmiş olur.

"Bir rüya gördüyseniz ya sizi seven birisine ya da manevi bir kimseye anlatın ki, sizin lehinize yorsun" denilmiştir. Eğer rüya manevi bir gönle anlatılırsa Allah'ın arzu buyurduğu şekilde vücud bulur.

Bir insan maneviyata girdikten sonra her hali maneviyatı ilgilendirir.

Allah'ımız bütün insanları değerlendirir. Bütün insanlar Rabbimizin ondaki arzusuna göre yürür.

Rabbim buyuruyor ki: **"Bu kulumun makamı bu, şu kulumun makamı bu, böyle yürüyecek,"** Allah'ımız her varlığın yiyeceğini, içeceğini, yaşamını, vücud programını en ince teferruatına göre yaptığına göre kendinden lütfetmiş olduğu ruhların ne olup olmayacağını değerlendirmez mi? Ruhların programı yok mu? Elbette var.

Her insana bir kader-i malum yazılmıştır. Herke-

Tekellüm - ül İrfan

sin belirli bir yolu vardır. Ancak, "**Kaderde olmasın varsın dile maksudunu yahu husule gelmesin olmaz**" buyuran bir azamuşşan Mürşid'in taht-ı terbiyesinde sülûk eden bir dervişin kaderini de değiştirirler.

Programı değiştiren, Mürşid isminden tatbikat yapan Hakkın zâtıdır.

Bu manevi yolda seyr-i sülûk eden başka bir âlemin insanıdır. Artık bu gönüller zahir kimseler ile anlaşmamaktadır. Hiç tanımadığı ve konuşmadığı halde zahir insanlar manevi yolda yürüyen insanlara karşı reaksiyon duymaktadırlar.

Zahir kimse bulunduğu makama göre insanları değerlendirir.

Hz. Mevlana; "**İnanan kişi ile münafık... Onların herbiri kendi makamına gider. Her biri kendi adına yaşar, kendi adına uygun olarak yürür.**" buyurmuşlardır. (*Mesnevi 288*)

Cehennemlik bir insan herkesi cehenneme atmaya kalkar herkese zahmet düşünür; cennetlik bir insan her şeyi Allah'tan hâsıl olarak gördüğü için herkesi cennete layık görür, herkese rahmet düşünür.

İman noktasında kuvvetli olana Allah'ın makbul tutmadığı alışkanlıklar kerih gelir.

Tekellüm-ül İrfan

**İLHAM ALANLAR BİRBİRİNİ TASDİK EDER,
ÇÜNKÜ İLHAMLARIN MEBDEİ VE MENŞEİ TEKTİR.**

Velayet dünyaya göre değerlendirilmek istenmektedir. Ancak dünya sıfattır, velayet ise zâttır.

Allah'ımızın her insanda bir tecellisi vardır. Herkes Allah'ı kendisindeki tecelliye göre anlatır. Bu, Allah'ın namütenahiliğini gösterir.

Allah her gönülde kendisini değişik meşrepte anlatır, ancak ilâhî ilim, künhü itibari ile aynıdır çünkü tek bir noktadan zuhur etmektedir. İlahi ilim Allah'ın vahdaniyetini ifade eder.

Beyan-ı İlâhî:

**"Sonsuz kevkebler Hüve'ye secde ettiler. Hat-
mül Velâyet'e selam ederler"**

"Teyakkuzda kalın"

"Zât-ı celîl mürselîn Ell Hacc. H. V."

CELÎL: Azamet ve büyüklük sahibi.

"Ferdan ferda makamı Ell Hacc. H. V."

Tekellüm - ül İrfan

"Gizli makamlarımdansınız Ene Rabbül'âlemîn"

"Dar geçit makamından geçtiniz Ene Rabbül'âlemîn"

"Âlemlerin müştak olduğu makam Ell Hacc H.V"

**"Çeşdiye'de Hatmül Velâyet'te hatmoldu Ene Rabbül
âlemîn"**

ÇEŞDİYE: Allah'ın arzusu ile İnsan-ı Kâmil'lerin adları üzerine açılan tarikatlardan birisidir. Kadiriye, Rûfaiye, Bedeviye, Dusukiye, Mevleviye, Sümbüliye, Bayramiye, Halvetiye, Çeşdiye, Şaziliye, Kübreverdiye, Sühreverdiye,; bunlar Hz.İmam-ı Ali Efendimizden gelen Mânevi kollardır.

Hatim olmak bir konunun sonunun takdiridir.

Hatmül Velâyet Müslüman gayr-i müslim ayırmadan her varlığı Allah'ın arzusu olarak görür ve önce İNSAN olarak değerlendirir. Çünkü her insana Allah kendisinden RUH lütfetmiştir. Elbette ki insanların makamları değişiktir.

İnsan dünyadaki diğer varlıklarla kıyaslandığında hiçbir varlığa benzemiyor. İnsan suret olarak da hiçbir varlığa benzemiyor. Ruh konusu ayrı bir hususiyet... Demek ki insan varlığında bir efdaliyet var. Bunu idrak

edemeyenler insanları din anlayışları üzerinden tenkit edip kötülemektedirler.

Bütün tarikatlar meşrepler Allah'ın İnsan programının içerisinde. Tarikatlar meşrepler çok, ama hepsi bir noktada cemdir. Hatmül Velâyet bu görünmelerin hepsini tasdik eder.

Her tarikat o zamanın İnsanı olan ilâhî gönlün ismi ile anılır. Çünkü Allah'ın o zamanki arzuları o gönülden intişar eder ki, **Eİ-İNSAN** hususiyetinin bir anlatımı da bu olsa gerekir. Her zamanda geçerli olan isim Allah'ın programı icabı vazifesini yapar.

Nitekim Hz.Pirimiz hakkında Sevgili Peygamberimizden nakledilen: "**Cuma sûresi nazil olduğu zaman Resûlullah'ın yanında idik. Resûlullah bu sûreyi okudu ve; "Bu Peygamber, henüz kendilerine katılmamış bulunan diğer insanlara da gönderilmiştir. O gerçekten Azîzdir, Hakîmdir"** (Cuma, 62/3) âyetine varınca Ashabtan, "**Ya Resûlallah! Bize ulaşmamış olan bu kişiler kimlerdir?" diye sordular. Selman-ı Farisi de aramızda idi. Resûlullah, elini Selman'ın üzerine koydu ve şöyle buyurdu: "Nefsim elinde olan Allah'a yemin ederim ki, iman Süreyya (Ülker) yıldızında bile olsaydı bunlardan (Selman'ın kavminden) birtakım kişiler onu mutlaka elde ederlerdi."** (Tirmizi, Menakıb)

Tekellüm - ü l İrfan

Böylelikle Sevgili Efendimiz çeşitli idrakleri anlamayı ve tarikat tatbikatı ile ortaya konulacağını işaret etmişlerdir.

Beyan-ı İlâhî:

"Sıfatî makamlardan Hüve'nin zâtî âlemlerine rücû edersiniz Ene Rabbül Âlemîn"

Yani sizler bu ilimle mücehhez olduğunuz takdirde sıfatî âlemlerden Hüve'nin zâtî âlemlerine rücû edersiniz...

Beyan-ı İlâhî:

"Hüve'nin çok yüksek boyutlardaki çok yüksek görünümü Ell Hacc H.V"

"Hitam-ı Azam Ell Hacc H.V"

Beyan-ı İlâhî:

"Sizin Mürşid'iniz düşündüğünüz âlemler ile kıyas edilmeyecek bir âlemin içinde tatbikattadır."

Bizler yaptığımız dualarda o âlemlerdeki kardeşlerimiz için de dua ediyoruz. Allah'ımız her arzu ve neşesi-ne göre âlem lütfeder. Bu, O'nun namütenahiliğini gösteren bir konudur. Allah'ımızın sonsuzluğunu ifade için bu konular anlatılıyor. Bu konuyu insan kendisine atfedemez çünkü sonsuzluğu sadece Allah bilir.

17 ocak 2010 Asitane Beyan-ı İlâhî:

"Ene Vedud Kahharım Kahharım Kahharım

"Kudretime Hadd-u gaye yok!

"Bunu her an ispata hazırım.

"Bana tam tâbi olan evlatlarıma da aynen ihsan ederim.

"Ene Vedud Kahharım Kahharım Kahharım.

"Dağlar taşlar bardak olsa dayanmaz insanıma

"İnsanımın ismi Vedud

"Kendisine verdim Sadakat

"Benim yolumda irfan istersen

"Kul ol ki sana da verilsin imdat

"Güzelliklerimi sergilememden dolayı bana gücendiniz mi?

"Hüsnü Hak ve Hüsnü Kabul buyurunuz Zatlarım

"Cariyetullah Sırrı dedikleri bu olsa gerek

"Fefhem.

HÂTİME

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

Bu kitapta ilk günden bugüne kadar olan velâyet anlayışının bugünkü vechesi anlatılmaktadır. Biz bugünün ilhamını yazmakla mükellefiz.

Bu kitapta Allah'ımızın bu zamandaki tatbikat-ı ilâhîyesi üzerinde durulmakta ve geleceğe atıfta bulunmaktadır.

RIZKIN ESASI İLÂHÎ ÂLEMDEDİR.

Allah'ımız arzuyu ilâhisinden bir isim lütfedip yarattıktan sonra bu isim için bir kader-i malum, ecel ve rızık tayin etmiştir.

Rızık hem maddi hem manevidir. Çünkü rızık hem bedene hem ruha lazımdır.

Rabbimiz dünyada kulu için tayin etmiş olduğu rızıktan daha fazlasını kuluna vermek istiyor; Rabbimiz kulunun daha ileri geçmesini arzu buyuruyor.

Bu dünya Allah'ımızın emir ve yasaklarına uyarak yürümek ve bu yürüyüşün neticesinde, "**bir nebze rızıklanma**" yeridir. Bu dünyanın şartlarında nasıl yürü-

Tekellüm - ü l İrfan

neceği ve nasıl rızıklanılacağı peygamberler ve veliler tarafından bildirilmiştir. Ancak Allah'ımız kullarına daha ileri rızık vermek arzusundadır. Bu da ilâhî âlemde olmaktadır.

Hamdü senâlar bütün ibadetler ve taâtlar Allah'a mahsustur. Selam ve salâvat ilâhi yaratıcının Habib-i Edibi'ne, Fahr-i Ebedisi'ne ki bütün yaratılmışlara, Allah'ı doğru olarak bildirmiş ve öğretmiş, ilâhi ahlâk O'nunla kemâl bulmuştur. İlâhi ilim ve feyz ancak O'nun yolunda yürümekle elde edilir.

Elhamdu Lillâhi Rabbil Âlemîn.

Hüve't Teufiku'r Refik
ELL HACC HÜSEYİN VEDAD

YAYIMLANMIŞ ESERLER

- 1.KURBU NEVAFİL (DUA KİTABI)
- 2.HİDAYET-İ İLMİYE
- 3.İSLÂMDA MANEVİ HAKİKATLER VE YOLLAR
- 4.SÜREYYA DİVANI (İlaveli İkinci Basım)
- 5.FETHÜL AHFA
- 6.ZİKİR VE NEFİS MERTEBELERİ
- 7.EHL-İ BEYT
- 8.RİSALET-İ GAVSİYYE
- 9.YİRMİ ÜÇ YIL
- 10.HATMÜL VELÂYET
- 11.HAKİKAT KÖŞESİ
- 12.İLÂHİ İKAZ
- 13.KELÂM-I MANEVİ SOHBETLER -I-
- 14.ESMÂ-İ CELÎLE-İ İLÂHİYE İSM-İ AZAM-I HUSUSİ
- 15.HZ. FÂTİME
- 16.EL MUSAVVİR
- 17.MEKTÛB-İ TİRMİZİ
- 18.SEB'AN MİNEL MESANİ
- 19.MUHABBETLİ GÖNÜLLERE BİR TEZKİRE
- 20.RUHULLAH
- 21.VAHDET -İ VÛCUD
- 22.VAHİY VE AKIL
- 23.DÛSTUR
- 24.MÜRŞİD-İ MUHKEM DERVİŞ-İ SADIK

25. ÂYETLER VE HADİSLER
26. İNKİLÂB-I KEBİR ASLA KALBOLUŞ
27. DERYAYI NURU MUHAMMED
28. SIRR-I HATMÜL VELÂYET
29. GÜLZÂR-I MA'RİFET
30. NAME-İ HUSUSİYE
31. EL HÜVE
32. KUR'AN-I SIRR-I İLÂHÎ
33. HAZRETİ HATİCE
34. EHL-İ BEYT-İ MURTEZA
35. ÂDEM'DEN GÜNÜMÜZE ALLAH DİNİ
36. ÂDEM'DEN GÜNÜMÜZE DİN VE DEVLET
37. SIRR-I CUMA
38. MİRAC
39. ASR-I SAADET
40. RUH VE NEFİS
41. ZAMAN
42. KELÂM-I MANEVÎ SOHBETLER -II-
43. HÂTM-İ DİN
44. EI İNSAN
45. HÂTİM-İ VELÂYET - EZ AHFA
46. HURUF-U MUKATTAA
47. ŞİRA
48. KUT
49. TEKELLÜM-ÜL İRFAN

BU KİTAP BİLÂ BEDEL HEDİYEDİR